

ŞATO DERGİ

Korku Edebiyatı,
Kültürü ve
Sanatı

11.Sayı
"Öykü Özel"
Ocak-Şubat 2026

Karanlıktan Korkmayanların Dergisi

ŞATO'DA KİMLER ve NELER VAR?

MUTFAK

Genel Yayın Yönetmeni

Defne Karadağ

Yayın Kurulu

Defne Karadağ
Yeşim Ünal

Editör/ Dergi Tasarım

Defne Karadağ

Son Okuma

Tuba Tunçay

Web Tasarım

Selçuk Erkal

AVLU

Şato'nun Örümceği

MAHZEN

Onur Kayra Vecer/ Kara Kara Keçi
Sercan Yılmaz/ Karasu
Oğuz Batın/ Mırıltı
Uğur Ünen/ Boyut Yarığı
Murat Fatih Küçük/ Cenaze

MERDİVEN

Fahri Tolga Orbay/ Altın ve Felsefe Taşı
Efe İdris Arslan/ Multitudo Caesorum
Demokan Atasoy/ Aybars
Buket Atalan/ Ejderha Geldi
Hasan Alkan/ Günah Yiyen
Furkan Yıldız/ Soğuk Rüzgâr

ÇATI KATI

Alican Can/Karantur'un İblisleri
Merve Kıymaz/ Tanrının Kalemi
Menderes Solak/ Siper
Ahmet Emre Karaçoban/ Kül
Mustafa Kalfa/ Vedanın Gölgesi
Zeynep Uzun/ Saat Üç On Üç

İLETİŞİM

satodergi.com
satodergi@gmail.com
instagram.com/satodergi
x.com/satodergi

Dergimizde yayımlanan tüm eserlerin her türlü hukuki sorumluluğu eser sahiplerine aittir.

AVLU

Şato'nun Örümceği

“Bir ses duyuyorum,
Avludan gelen alışılmadık bir ses...
Açılan o heybetli kapının gıcirtısı,
Paslanmış menteşelerin çığlığı...
Sonra bir ses, bir ses, bir ses daha...
Ördüğümüz ağları yara yara geçiyorlar,
Hissediyorum...
İçimde derin bir sızı.
Duvardan duvara çarpıyor sesleri,
Yarasalar uçuşuyor delirmiş gibi;
Tehlikeyi duyuyor şatonun sakinleri.
Ayak seslerini, farelerin cirit atan koşturması bastırıyor.
Güveler yuvalandıkları yerde kımıldanmaya başlıyor,
Kırkayaklar dört bir yana zehrini bırakıyor,
Akrepler hazır olda bekliyor...
Duvardan duvara ördüğümüz ağları, yara yara geçiyorlar,
Karanlığı mum ışıklarıyla deliyorlar,
Hissediyorum...
İçimde derin bir korku...”

Hoş geldin Şato'nun sadık konuğu.

Hatırladın mı, seni epeydir avluda karşılayan bu şaşkın örümceğin, iki yıl önce hiç kimseye görünmeden merdivenin köşesindeki bu çığlığını?

Şatonun kapıları, siz insanlar tarafından ilk açıldığında soyumuzun tehlikede olduğunu düşünüp çok korkmuştuk. Oysa siz, yok etmeye gelmemiştiniz. Sizin “Karanlığa” olan hayranlığınızı fark ettikçe korkumuzu yendik, sizi dost ilan ettik.

İşte bu sebepten dostlarımızın iki ayda bir, tekinsizliğin ve belirsizliğin ustalarını andıkları, onları örnek aldıkları, hayranlıklarını özgünlükle birleştirdikleri işlerini, koşturmacalarını kimselere gözükmeden heyecanla izliyoruz.

Sizin için Şato hazırlanırken bazen lanetlenmiş bir ruhla göz göze geliyorum bazen ne olduğunu çözemediğim gizemli bir varlığı izliyorum bazen de kana susamış bir yaratıkla burun buruna geliyorum. Onlar, hep buradalar. Sen Şato'ya gelmeye devam ettikçe de çoğalarak, dönüşerek burada olmaya devam edecekler.

Kapının gıcirtısını duyuyor musun?

İ İşte, vakit geldi!

Kapılar sonuna kadar açıldı.

Artık içeridesin.

MAHZEN

Onur Kayra Vecer/ Kara Kara Keçi

Sercan Yılmaz/ Karasu

Oğuz Batın/ Mirıltı

Uğur Ünen/ Boyut Yarığı

Murat Fatih Küçük/ Cenaze

KARA KARA KEÇİ

"Kara kara keçi, kör keçi.
Dağı taşı gör keçi.
Akşam oldu, gün söndü,
Sürünü al da dön keçi..."

Çobanın sesi, alacakaranlığın tekinsiz, tozlu sessizliğinde çatlak bir yankı gibi asılı kaldı. Güneş, bozkırın bağrına saplanmış kanlı bir mızrağın ucu gibi ufukta can çekişiyor; geriye sadece paslı bir turuncuya bulanmış gökyüzü ve toprağın üzerinde birbirine dolanarak uzayan, iskelet benzeyen gölgeler bırakıyordu.

Sürü, çobanın atalarından kalma kadim tekerlemesini duyduğu an, görünmez bir kamçıyla dövülmüşçesine hareketlendi. Boyunlarındaki paslı çanların yarattığı kakofoni, tozu dumana katan ilkel telaşla birleşip yamaca doğru aktı. Otlama vakti tükenmişti; çayırlar ve uçsuz bucaksız sessizlik artık geceye aitti.

Genç çoban, omuzlarına bir dağ gibi çöken kepeneginin altında kıpırdandı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz, müstehzi bir tebessüm peyda oldu. Hayvanların ilkel korkusu, onların aciz kaçırları; çobanın içinde açıklanması güç, hafifçe zalimane bir neşeyi harlıyordu. Değneğini havaya kaldırdı.

"Kara kara keçi," diye mırıldandı keyifle. "Sürünün peşine dön keçi!" Sözler boğazında düğümlendi. Gülümsemesi, yüzünde donmuş, aptal bir maskeye dönüştü.

Bayırdan aşağı, bulanık bir sel gibi akan boz beyaz yığın ortasında, akışa direnen kara bir keçi dikiliyordu. Diğer koyunlar ve keçiler sanki görünmez bir vebalıymış, etten kemikten örülü lanetli bir duvarmış gibi ona temas etmeden, dehşetle etrafından dolanıp geçiyordu.

Kap kara, abanozdan yontulmuş gibi duran keçi, olduğu yere mihlanmıştı. Yatay, sarı harelî göz bebekleri, bir hayvanın kavrayışının çok ötesinde, delici bir dikkatle doğrudan çobanın gözlerine kilitlenmişti.

Çoban duraksadı. Zihni bulanık bir göl suyu gibi dalgalandı. Sabah ağılın kapısını açıp, hayvanları bozkıra salarken saydığı başlar arasında bu kapkara keçi var mıydı? Hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın, sabahın çiğ düşmüş aydınlığında bu hayvanı hatırlayamıyordu. Sürünün içine karışmış bir gölge gibiydi; sanki o, güneş tepedeyken yoktu da karanlık çökmeye başlayınca toprağın kusmuğu gibi sürünün ortasında belirivermişti.

Çoban, kuruyan damağını ıslatmaya çalışarak tekerlemeyi tamamlamaya yeltendi ama ağzından çıkan tek şey, tekinsiz, boğuk bir hırıltı oldu. Değneğini iki yana savurdu ve gölgesini bir silah gibi kullanarak keçinin üzerine yürüdü.

Ahaliden Kara İbdum'un mallarından biri olmalıydı bu; hayvanın gölgeli postunun üzerinde İbdum'un kan kızılı damgası duruyordu nihayetinde. Geçen hafta köye gelen dişsiz, tekinsiz yörükten ucuza kapattığı keçi bu muydu yoksa? Köylü, "O yörüğün malı alınmaz, gözlerinde şer var," demişti de İbdum, "Malın şerri olmaz, eti olur," deyip gülmüştü. En az onun kadar inatçı, onun kadar dikbaşı olurdu adamın malları da. Babasının dediği gibi, *Adamın sureti mallarına da sirayet etmişti.*

"Yürü!" diye bağırdı bir hışımla. Değneğin ucunu hayvanın sağrısına sertçe indirdi. Keçi, acıyla çıkan sestən ziyade, kurumuş dalların rüzgârda kırılmasını andıran çatırtılı bir ses çıkardı.

Sonra sanki görünmez iplerle çekiliyormuşçasına ağır ağır döndü ve sürüye katıldı. Köye, yaklaşan karanlığın kucağına doğru yola koyuldular.

Yol, köye doğru kıvrılan tozlu bir yılan gibi uzanıyordu. Sürü, ağılın güvenli vaadinin dürtüsüyle adımlarını sıklaştırmıştı. Ancak kara leke, o kahrolası keçi, yaşamın ritmine uymuyordu.

Çoban, gözlerini hayvanın sırtına dikmişti. İbdum'un evladı gibi gördüğü mallarının üzerindeki kızıl damgası, hayvanın kapkara gölgeli postunun üzerinde taze, pıhtılaşmamış bir yara ağzı gibi parlıyordu. Fakat çobanın midesine ekşi safrayı dolduran şey, damga değildi; hayvanın yürüyüşüydü. Diğer hayvanlar toynaklarını yere sağlam basarak ilerlerken bu keçi, toprağın kendiyile kavgalıymış gibi hareket ediyordu. Ön bacaklarını gereğinden fazla yukarı kaldırıyor, her adımda dizlerini taşlaşmış bir katılıkla kırıyor; arka ayaklarını ise sanki bedene sonradan dikilmiş, ölü uzuvlar gibi peşinden sürüklüyordu. Toynak sesi değil, ıslak bir etin taş çarpma sesi geliyordu ondan.

Sürünün geri kalanı, aralarındaki gözle görülmez mesafeyi korumakta kararlıydı. Kara keçi sağa yalpalasa koca bir koyun grubu panikle sola kırılıyor; o öne atılsa, önündekiler can havliyle açılıp ona yol veriyordu. Sanki sürünün ardında yürüyen bir hayvan değil, çobanın kendisiydi bu keçi.

"Kara İbdum'un kara keçisi işte," diye fısıldadı çoban, kendi sesinden güç almaya çalışarak. "Sahibi gibi melun. Daha doğru dürüst yürüyemiyor bile!"

Tam o sırada hayvan aniden duraksadı. Başını çevirmeden, sadece boynunu imkânsız bir açıyla, geriye, tam sırtının üzerine doğru yatırarak çobana baktı. Sarı hareli gözler, karanlıkta fener gibi parladı. O an, sürüklenen arka ayaklar düzelmiş, kırılan dizler hizaya girmişti. Sanki çobanın sözlerini anlamış, yürüyüşündeki hatayı fark etmiş ve anında düzeltmişti. Bu düzeltme, hatanın kendisinden daha korkunçtu.

Çoban hayvandan kaçırды gözlerini, tekinsizlik hissini bedenini kavrayıp esir etmesine izin vermedi.

Buna karşın savaşımadı da o hisle. Köye varana değin kara keçiye, yola koyulduklarında nasıl yaptıysa öyle yaptı. Ara ara vurdu, itekledi, dürttü. Ama yürürken izlemedi onu.

Köye vardıklarında gece çoktan çökmüştü. Köy yolundan yürüdükçe ahali kendi mallarını ayırıp ahırlara sürmeye başladı. Tanıdık yüzleri görmek içten içe rahatlatmıştı çobanı. Sürünün son kısmı İbdum'un mallarıydı. Lakin her akşam bodur evinin bahçesinde dikilip yol gözleyen İbdum, her zamanki yerinde yoktu. Hanesinin bacası tütüyor, pencerelerinden soluk ışık sızmıyordu.

Kara keçi, sanki sürünün başıymış gibi tereddütsüzce öne geçti, sürüyü peşine takıp İbdum'un ahırına doğru sürükledi. Çoban, onları içeri kapattıktan sonra arkasına bakmadan koşar adım kendi evine, babasının yanına sığındı. Kapının sürgüsünü titreyen ellerle indirdiğinde, sırtını kaba ahşaba yaslayıp derin bir soluk aldı. Ocağın isiyile karışık yanan meşe odunu kokusu ve içerideki bildik, sıcak loşluk, buz kesmiş iliklerine şifa gibi yayıldı. Babası ocağın başında oturmuş, elindeki tahta kaşıkla çorbasını karıştırıyordu. Çoban, bir anlığına kapının ardındaki tekinsizlikten sıyrılıp sadece evine dönmenin sıcak huzurunu yaşadı. Fakat huzur, o gece bu eve sadece misafirlige uğramıştı; kalıcı değildi. Çoban babasına kara keçiyi ve İbdum'un her zamanki yerinde olmadığını anlattığında babasının suratı memnuniyetsizce çarpıldı.

"Olmaz öyle," diye diretti, çobanın anlattıklarını dinledikten sonra. Yüzünde, geleneklerin çığnemesinden doğan asık suratlı ifade vardı. "İbdum günlerdir hastaydı. Işığın yanmaz, kapısı açılmaz... Gidip bir bakmak, helallik almak boynumuzun borcudur. Yürü."

Çoban ne kadar direndiyse de babasının inadı kara keçininkinden beterdi. İstemeye istemeye, ayaklarını sürüyerek bayırın karşısına, İbdum'un melun hanesine yöneldiler. Kapıyı çaldılar, ses yoktu. Pencereler birer kör göz gibi karanlığa bakıyordu. "Ahırdadır belki," dedi babası, sesi endişeli. "Hayvanların sesini duymuyor musun?" Ahırdan, hayvanların her zamanki melemeleri değil; boğuk, ıslak ve ritmik bir çarpma sesi geliyordu. Babası önden, çoban arkadan titreyerek ahırın kapısını araladı. Elindeki paslı fenerden yayılan içyağı mumunun cılız ışığı içeriye dolduğunda ahırdaki kesif koku genizlerini yaktı; bakır, dışkı ve çürümüş toprak kokusu bu.

Diğer hayvanlar duvar diplerine sinmiş, korkudan titrerken; ahırın ortasında yerde, samanların üzerinde kanlı ve çürük bir et yığını duruyordu. Et parçalarına sarılan koyu renkli kumaş sayesinde et yığınının ne olduğu ve kime ait olduğu anlaşılıyordu. Kara İbdum'un bir asırlık kara postu... İbdum'dan geriye kalan şey tanınmayacak hâldeydi; bedeni bir meyve gibi soyulmuş, eti kemiğinden sıyrılmıştı. Ve kanlı et yığınının hemen yanında, postu gölgelerden örülmüş kara keçi dikiliyordu.

Hayvan, onları görünce kaçmadı. Aksine, arka ayaklarının üzerine, doğaya aykırı bir dengeyle dikildi. Omurgası çatırdadı, eklemleri yerlerine otururken çıkardığı kemik sesleri ahırın sessizliğini yırttı. Ön ayaklarını iki yana açtı; bir hayvanın değil, bir insanın duruşuydu bu. Titrek mum ışığında, ahırın duvarına vuran gölgesi, boynuzlu ve kambur bir insan silüeti gibi uzadı. Çobanın babasından, nefessiz kalmış birinin boğulmasına benzer hırıltılı bir inleme döküldü. Yaşlı adamın elindeki fener gevşedi, yere düşüp yuvarlandı ama sönmedi; ışık şimdi keçinin toynaklarını ve yerdeki kan gölünü aydınlatıyordu.

İbdum'un yüzülmüş derisi, bir paçavra gibi kenara atılmıştı. Keçi, uzun, ıslak diliyle ağzının kenarındaki kanı yaladı. Sarı gözleri, çobanın dehşetle büyümüş gözlerine kilitlendi. Ağzını, çenesini yerinden çıkartacakmışçasına genişçe açtı. Konuşmadan hemen önce; boğazının derinliklerinden, bataklığa saplanmış bir çizmenin çıkardığı yapışkan vakum sesine benzer, ıslak ve fokurdayan bir hırıltı yükseldi. Sanki ses telleri o an, içerideki kanlı balçığın içinden yeniden örülüyordu. Gırtlaktan bir hayvanın melekesi değil, çobanın kendi sesi döküldü; ancak kelimeler ıslak, yapışkan ve çok, çok yanılttı.

"Kara kara keçi..."

Keçi, insan gibi dikildiği yerden çobana doğru, dizlerini kırmadan bir adım attı.

"Sürünü al... gel keçi."

KARASU

Kurumuş Ağaçlar

1990 yılının karlı bir kış gecesiydi. 25 Aralık gecesini topuyla tüfeğiyle gelmiş; tabiatı, içinden çıkılmaz bir karanlığa mahkûm etmişti. Kuzugüden köyünün zikzak gibi sağa sola kıvrılan yollarında bordo renkli, Broadway marka bir araç, donmuş toprak arazilere ve yaprakları dökülmüş ağaçların kayıtsızlığına inatla tırıs tırıs gidiyordu. Kirli cam üzerinde sileceklerin çıkarmış olduğu sürtünme gıcirtısı, kar taneciklerinin arasında yitip gitmiş bütün seslerin son temsilcisi gibiydi. Direksiyona iyice yapışmış, zeytin renkli gözlerini karlı yola dikmiş olan Abuzer, arabaya binmeden önce karısının söylemiş olduğu sözleri hatırladı: “Karşına çıkarsa eğer, sana tembih ettiğim şeyi söyleyeceksin!” O ise yüzünü ekşitmiş, kırçillaşmış sakalını sıvazlamıştı. “Kaç yaşında adamım, eşek kadar oldum! Bu yaştan sonra kocakarı masallarına inanacak kadar keriz değilim!” diye cevap vermişti karısına.

Araçtan yayılan sıcaklık, karlı yolu aydınlatan farlar, pencereden yavaş yavaş geçen kara şekiller; Abuzer’in kaşlarının çatılmasına neden olmuş ve kaşlarının ortasında hafif bir çıkıntı oluşturmuştu. Bütün bunlara rağmen elli yaşlarındaki adam, karısının vermiş olduğu öğüdü düşünüyordu. Yüzündeki hatlar gerilmiş, kavruk kırışıklar iyice ortaya çıkmıştı.

Sert yüz ifadesiyle gözlerini yoldan ayırmıyor, nedensiz bir sinirle direksiyonu iyice sıkıyordu. “Yok efendim neymiş; bundan yirmi yıl önce görülmüş, komşunun küçük çocuğunu kaçırmış, çocuğu da afiyetle, bir güzel yemiş! Çocuğa sahip çıkamamışlar, kurtlar parçalayıp yemiş, suçlarını gizlemek için böyle bir yalan uydurmuşlar. Suç onlarda değil; suç, atalarımızda! Boş kalmışlar, nağıl uydurmuşlar.” diye sanki karşısında biri varmış gibi söyleniyordu.

Yol, beyaz bir yılanın sırtı gibi sağa doğru kıvrılarak düzleşmeye başladı. Abuzer hafifçe frene dokundu, arka koltuktaki dört odun çuvalının öne doğru baskı yaptığını hissetti. Gayriihtiyari uzun farları yaktı. Uzun farları yakınca Kuzugüden'in meşhur ağaçlıklı yolu, karanlığı yarmaya çalışan iki düz ışığın inatçılığında ortaya çıktı. Kurumuş, kaskatı kesilmiş, uzun geleme ağaçları, aracı iki yönden kuşatıp yok etmek istiyor gibiydi. Elinde olmadan titrediğini, farların kademe kademe yardığı karanlığın içinde korktuğunu duyumsadı. Açık gri gömleğinin üzerine giymiş olduğu örülmüş el işi, v yakalı, yeşil renkli kazak, kazağın da üstüne giydiğı ve düğmelerini boğazına kadar sıkıca kapattığı açık renkli kabanın içinde gittikçe terliyordu. Alnının kenarından süzülen bir âdet ter damlacığı oradan yavaşça kayarak şakaklarındaki kılların içinde kayboldu. *Bu saatte odun mu taşınır?* diye içinden geçirdi. "Ablamın vurdumduymazlığı yüzünden! Yumurta tavuğun orasına gelince akli başına gelir! Odununun biteceğini önceden kestiremiyor musun? Bu kadar vurdumduymazlık olmaz! Tövbe estağfurullah, bir hayır yapacağım, onu da elime yüzüme bulaştırıyorum, nehlet şeytana!" diye kendi kendine konuşarak söylendi.

Araçtan yayılan ışıklar, ağaçların bittiğı yeri, komşularının yaptırmış olduğu yolun sağ tarafındaki geniş ve büyük ahırın duvarını nihayet aydınlatmıştı. İstemsizce frene bastı, araba hafifçe yavaşladı. Abuzer'in gözleri; hedefini arayan, görevini hassasiyetle yerine getiren keskin bir nişancının gözleri gibi yolun tam ortasında dikilmiş adama sabitlenmişti.

Yolun ortasındaki adam, karakalemle hatları belirginleştirilen bir resim gibi gittikçe görünür hâle geliyordu. Bordo renkli aracın tekerlekleri hafifçe kayarak yavaşladı ve ahır duvarının başladığı yerin biraz gerisinde durdu. Abuzer, "Bu zirzop da kim? Gece gece yolun ortasında ne işi var? Geberip gidecek!" diyerek söylendi. Camın kolunu sinirle çevirerek başını dışarıya doğru uzattı.

"Hemşerim, yoldan çekilsene! Niye yolun ortasında duruyorsun? Belanı mı arıyorsun? Gece gece neyin peşindesin? La havle kuvvete illa billah!"

Bir kara gölge gibi yolun ortasına dikilmiş olan adam, hiçbir canlılık belirtisi göstermeden durmaya devam ediyordu.

"Kardeşim, acelem var, ablamlara odun götüreceğim, yoldan çekil! Ezilmek mi istiyorsun? Arabanın küçük olduğuna bakma, vallahi böcek gibi ezilirsin, haberin olsun!"

Abuzer'in yüz hatları cesaret, korku ve şaşkınlık duygularıyla değişiyor, arabadan inip inmemekte tereddüt ediyordu.

"Kardeşim, acelem var diyorum, duymuyor musun?" dedi sesinin tonunun gittikçe yükseldiğini fark ederek. "Ne istiyorsun? Eşkuya mısın? Haraç mı kesiyorsun? Şimdiden söyleyeyim, haberin olsun, benden zırnık alamazsın! Senin gibi bir üçkâğıtçıya pabuç bırakmam! Çekil yoldan!"

Anahtarı çevirdi, arabayı çalıştırdı.

Kirli ve buğulanmış bir camın ardından kara şeklin, elindeki uzun ve kalın değneği çevirmeye başladığını gördü. Ayağı gaza doğru giderken şoför camından giren rüzgârın eşliğinde elleri titriyordu. Araba karlı zemine yapışmış, o ise ellerinden direksiyona çivilenmiş gibi hareketsiz kalmıştı. Ne camı kapatabiliyor ne gaza basabiliyor ne de aşağıya inebiliyordu. Nefes alışverişi sıklaşmış, nabızı hızlanmış, bacakları karıncalanmıştı. “Çekilsene be it oğlu it!” diye mırıldandı. Soluğu, gecenin soğuğuna karışırken o, aklına gelen bir düşünceyle titredi: *Üç harflilerden olmasın!* Zihnini kaplayan düşünce, bir suyun yavaş yavaş kaynaması gibi sinsice bütün bedenini kapladı. Saç tellerinden ayak tırnaklarına kadar yayılan bir sıcaklık hissetti. Boynunun tam arkasından bir ağrının yükseldiğini acıyla kavradı. Ne yapacağını kestiremiyor, karşısındaki şeklin yoldan çekilmesini diliyordu. Eşhedenini getirdi, başka bir duayı hatırlayamadı. *Zamanında o kadar içeceğine iki dua ezberleseydin ya!* diye içinden geçirdi. Kulaklarına çarpan kendi sesinden ürkererek kabanının içinde büzüştü. Bir yandan korkuyor bir yandan da arabadan inmek istiyordu. Elini kapının koluna atıyor, ürperiyor, kaskatı kesilmiş bir şekilde öylece bakıyordu.

Cesaretini topladı, hızlıca arabadan indi, kapıyı sertçe kapattı, adama doğru yürümeye başladı. Aralarında üç adım kalmıştı ki elektrik çarpmış gibi durdu. Kara şekli baştan aşağıya incelemeye başladı: Uzun boyluydu ve diz kapaklarına kadar gelen siyah bir kaban giymişti.

Siyah renkli ve kirlenmiş saçları omuzlarına değiyordu. Kara kaşlı, kara gözlüydü; kıllar kaşının ortasında birleşmiş, düz bir çizgi oluşturmuştu. Sert bakışlı, kavruk tenliydi. Tırnakları uzun ve ellerinin üstü siyah kıllarla kaplıydı. Elinde uzun ve kalın bir sopa tutuyordu. Belini dolayan ve göbeğinin üst kısmında düğümlediği siyah bez, Abuzer’in dikkatini çekti, gülmemek için dudaklarını ısırırdı. “Biz köylülerden beteri de varmış!” diye içinden geçirdi. Yüzünü sertleştirerek bakışlarını adamın gözlerinde sabitledi.

“Hemşerim, yoldan çekilsene! Ölmek mi istiyorsun? Ölmek istiyorsan, çek git, başka yerde öl! Benim başıma bela olma! Zaten başımda bir sürü dert var, bir de senin derdini çekemem, çekil yoldan!” Derin bir nefes çekti, kederle nefesini bıraktı. “Adın ne senin? Kimlerdensin?” diye ısrarla sorular sormaya devam etti.

“Nereden geliyorsun?” diye soru sordu yabancı.

“Efendim, ne dedin, duyamadım!”

Abuzer verdiği cevaptan sonra yabancı soru sorduğunu idrak etti. Kedinin ağzındaki bir fare gibi titremeye başladı. İçi çekiliyor, gözleri seğiriyor, midesi bulanıyor, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Her zerreciğinden yükselen korkuyu bastırmaya çalışarak sakince cevap verdi:

“Hemşerim, güzel kardeşim, benim vaktimi çalma, gidecek yolum var,” Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

“Arabada dört çuval odun var, ablamlara götürüyorum. Kadın üç çocuğuyla odunları bekliyor. Yoldan çekil, sevaba engel olma!”

Yabancı ses çıkarmadı. Sağ kolundan, kabanın altından altın bir tarak çıkardı. Tarağı havaya kaldırdı. Havaya kalkan tarak, güçlü bir elin şiddetiyle boğazına saplandı. Sendeledi, ayakta durmaya çalıştı. Bir yerlere tutunmak için elleriyle boşluğu kavradı. Boğazından akan kan, hırıltılara karışarak önce elbisesine bulaştı, ardından kabanından yere damladı. “Karasu,” diye içinden geçirdi. Karlı zemin, nar taneleri gibi küçük şekillere boyanırken Abuzer yere düştü. Can çekişiyor, elektriğe tutulmuş gibi titriyor, bilinçsizce tekme atıyordu. Ölümün kollarına düşerken istemsizce başını yana doğru çevirdi. Gecenin rengine bürünen yabancıнын, boynuzları çıkmış bir şeytana benzediğini, bir gölge gibi karanlığın içinde süzülerek kaybolduğunu gördü.

Kuzugüden: Iğdır'ın bir köyü.
Nağıl: Masal.
Geleme: Kavak ağacı.
Nehlet şeytana: Lanet olsun şeytana.
Zirzop: Serseri.
Eşheden getirmek: Kelime-i şehadet getirmek.
Oğurçu: Hırsız.

MIRILTI

Kasabanın doğu ucundaki çamlık, yıllardır kimsenin isteyerek yaklaşmadığı bir yerdi. Rüzgâr estiğinde ağaçların çıkardığı ses, normal bir hışırtıya benzemediği için halk oraya “Mırıltı Ormanı” derdi. Kimine göre bu ses, sadece dalların sürtünmesiydi; kimine göre rüzgâr, kime göre de ormandan geçenlerin kulağına fısıldayan ölülerin nefesiydi. Sinan için hepsi saçmalık sayılırdı. Bir şehir muhabiri olarak kasabalıların korkuyla anlattığı her şeyi abartıdan ibaret görürdü. Ta ki kaybolan öğrencilerle ilgili haberi takip etmek için kasabaya gelene kadar.

Son mezarlığın yanında bulunan küçük belediye binasında görevli, elli yaşlarındaki ürkek bakışlı memur, haritayı masaya açtı.

“Üç genç... Son altı ayda üçü de aynı noktada kayboldu,” dedi. Parmağıyla çamlıktaki dar patikayı işaret etti.

“Niye hâlâ arama yapılmıyor?” diye sordu Sinan.

Memur, gözlerini kaçırdı.

“Yapıldı... Ama bulamadılar. Sanki... toprağın altına çekildiler.”

Sinan iç geçirdi. “Yine efsane.”

Ertesi sabah fotoğraf makinesini, telefonunu ve yedek pili çantasına koyup patikaya girdi. Çamların gövdeleri, sık ve siyah lekeler gibiydi; güneşi yutuyor, zemini sürekli gölgede bırakıyordu. Daha ilk adımlarda tuhaf bir sessizlik fark etti.

Kuş yoktu, böcek sesi yoktu. Sadece rüzgârın getirdiği, belli belirsiz bir mırıltı...

Durdu. Ses, insan fısıltısı gibiydi. Kelimeler seçilmiyor ama ritim... Sanki konuşan birileri vardı. Kamera kaydını açtı. “Rüzgâr sesi.” diye mırıldandı. Kendi kendine kanıt sunmak istercesine ilerledi. Patika daraldıkça mırıltı da netleşti. Artık belli belirsiz değil, kulak zarına değen bir titreşim gibiydi. Sinan, duyduğu şeyin kendi kalp atışı olabileceğini düşündü. Nefesini tuttu. Ses kesilmedi. Tam tersine, aniden çoğaldı.

Çamların arasında, yere çakılı kalmış gibi duran küçük bir kulübeye ulaştı. Tahtaları çürümüş, kapısı yarı aralıktı. Kapıdan içeri adım atar atmaz, mırıltı doğrudan kulaklarının içine doldu. Sanki oda, sesle dolu bir kabin içindeydi.

Duvarlarda eskimiş gazeteler asılıydı: “1987 – Üç Ceset Çamlıkta Bulundu”, “Faili Meçhul Cinayetler”, “Ormanda Kaybolan Çocuklar...” Ortadaki masada siyah kaplı, kalın bir defter duruyordu. Sinan, ellerinin korkudan titrediğini fark etse de merakı ağır basıyordu. Defteri açtı. Sayfalar, isimlerle doluydu. Yüzlerce isim. Her sayfanın köşesinde aynı tarih: 21 Ekim. Bugünün tarihi. Sayfanın en altında yeni yazılmış bir satır gözüne çarptı: SİNAN KARA

Kalbi göğsünde tekledi. Sağa sola bakındı. Kulübe bomboştur. “Mantık dışı...” diye fısıldadı ama sesi, kulübede yankılanarak çoğaldı. Fısıltı büyüdü; artık tek bir sestem değil, onlarca ağızdan çıkan mırıltılardan oluşuyordu: “Siiinaan...”

Kapıya yöneldi ama dışarı çıktığında ormanı tanıyamadı. Girdiği patika, yok olmuştu. Ağaçlar birbirine daha da yaklaşmış, araları karanlık bir duvar gibi kapanmıştı. Mırıltılar, yön duygusunu bozuyordu. Sağa gittiğinde soldan, sola döndüğünde arkasından sesler yükseliyordu. Koşmaya başladı. Ayakkabısının altındaki toprak yumuşadı. Ayağı takıldı. Yere düştüğünde yüzü soğuk bir şeye çarptı. Başını kaldırdığında dondu kaldı.

Toprak, yarı açılmıştı ve içinden bir el çıkıyordu. Solgun ve kemiksi.

Parmakları yukarı doğru uzanıyor, yardım ister gibi titriyordu. Çığlık attı ama kendi sesi mırıltıya karışıp boğuldu.

El, toprağın altına geri kaydı. Ardından toprak sanki nefes alır gibi kabardı. Bir yüz belirdi: gözleri kapalı, dudakları kuru. Katılmış bir ölünün yüzü. Arkasından bir tane daha. Sonra bir başkası. Toprağın altından yüzler çıkmaya başladı. Yüzler, mırıltılar eşliğinde ağızlarını açıyor ama kelime çıkarmıyorlardı. Dudakları Sinan’ın adını sessizce heceliyordu. Toprağın içinden çıkan yüzler, bir bütün hâline geldi; tek bir kütle gibi hareket etmeye başladılar. Sanki yer, yaşayan bir organizmaydı.

Sinan ayağa fırladı, koşa koşa ormanın derinliklerine daldı. Ama nereye giderse gitsin ağaçların arasında aynı açıklığa çıkıyordu: Kulübenin önüne. Mırıltı, artık her yerden geliyordu. Telefonunu çıkardı ama ekran simsiyahtı. Pil yüzde yüz görünmesine rağmen kamera çalışmıyordu.

Kulübenin kapısı kendi kendine gıcırdayarak açıldı. İçeri girmemek için dirense de ayakları onu kulübenin içine doğru sürükledi. İçeri adımını atar atmaz mırıltı birden kesildi. Sessizlik, kulaklarda basınç gibi patladı. Ortadaki masa boştu. Defter yoktu. Sinan nefes nefese etrafa bakındı. Masanın yerinde toprak vardı. Ve toprak kazılmıştı. İçinden siyah bir torba çıktı. Elini uzattığında, torbadan yabancı olduğu bir sıvı sızdı. Tiksinerek torbayı açtı. Ve kendi fotoğraf makinesi, kendi telefonu ve kimliği.

**Ardından torbanın en dibinde yeni basılmış bir gazete kupürü:
“MIRIILTI ORMANI’NDA BİR GAZETECİ DAHA KAYIP.”**

**Başını salladı. “Hayır! Bu... Mümkün değil...”
Cümlesi bitmeden kulübenin duvarları titremeye başladı. Gazete kupürünün
üzerinde bir fotoğraf belirdi: Kendi yüzü... Ama fotoğraftaki o değildi. Gözleri
donuk, ağzı yarı açık bir ceset gibi duruyordu.**

**Mırıltılar bir anda geri döndü. Ama bu kez arkasından geliyordu. Kulübeden
kaçmak için kapıya döndüğünde giriş yerinde kalın bir toprak duvar
oluştğunu gördü. Duvarın üzerinde yüzler vardı: az önce gördüğü ölü yüzler.
Dudakları aynı anda hareket etti: “Bizi Duydun. Artık Bize Aitsin.”**

BOYUT YARIĞI

“Aynaya karanlıkta tek başına bakmayı unutma.” dedi, içindeki okyanustan su üstüne çıkan bir ses. “Bu gece karanlıkta tek başıma olduğumu kim söyledi ki!” dedi, aklına yılan gibi sokulan bir düşünce. Kendi kendine hem güldü hem ürperdi. Kendini korkutmakta ustaydı. Ne de olsa zihnine yoğun sis gibi çöken karanlık bir hayal gücüne sahipti.

Dışarıda fırtınalı yağmur delirmişçesine içeri girmek için kapıları ve pencereleri zorluyordu. Evde kasvetli yalnızlığı ile kendisi dışında kimse yoktu. Yatma zamanı olduğunu bilse de uykusu ancak bir ayınle çağrılırsa gelebilecek uzaklıktaydı. Bu nedenle yatağa gitmekten imtina ediyordu.

Birden dış kapı çaldı. Bu yağmurda, bu saatte kim gelebilirdi belâdan başka? Zil, ikinci kez çaldığında vücudu baştan aşağı titredi. Kapıyı açmayacaktı fakat kapı bir anda kırılıp yana savruldu. İçeri ağzı yüzü sinirden köpürmüş iri cüsseli, insan ve hayvan karışımı biri girdi. Saçı başı dağınık, üstü pislik içindeki varlığın elinde tuttuğu balta benzeri kesici alet, bir öküzü tek vuruşta ikiye ayıracak cinstendi. Ne yapacağını şaşırmişti. Önce donakaldı. Sonra çığlık atmaya yeltendi fakat sesi çıkmıyordu. Biri ses tellerini yırtıp atmış gibiydi. Can havliyle canavardan kurtulup kendini sokağa attı. Arkasına bakmadan tüm gücüyle koştu. Yağmurdan sıırıslam olmuş, üşümekten tir tir titremeye başlamıştı.

Biraz soluklanmak için otobüs duraklarından birinde durup banka oturdu. Kısa bir süre sonra durağın karşısındaki ıssız parktan bir gölgenin ona doğru ağır ağır ilerlediğini fark etti. Kaçmak istedi fakat yerinden kıpırdayamadı. Gölge yaklaştıkça iri yarı bir insan şeklini aldı. Şimdi sırtır hâlde ona anlamsızca bakan bir deli ile karşı karşıyaydı. Deli “Gecenin ruhları burada mı?” diye fısıldarcasına sorup hemen ardından sessizleşerek kanlı gözleriyle onu adamakıllı süzdü. Cevap vermemeyi yeğleyerek üzerine dikilen gözden kaçmak için yer aradı. Yağmur en güçlü hâlini alıp da asfaltı parçalarcasına düşmeye başladığında bulunduğu gerçeklikten uzaklaşıp kendini birden yola attı.

Gök alacakaranlığa bürünmüşken bir çıkış noktası bulmak için koşmaya devam etti. Paçaları ve ayakları feci ıslanmıştı fakat bunlar, kurtulma isteğinin yanında önemsizdi. Arada bir arkasını hızla dönüp deli ne yapıyor diye bakıyor olsa da yağmur yüzünden çok net göremiyordu. Gördüğü kadarıyla ortalıkta ne bir deli ne de onun gölgesi vardı. Bir anda kaybolmuştu. Bu tuhaflıkla uğraşacak vakti yoktu. Duramazdı. Bir güç, ona durmaması gerektiğini ona telkin ediyordu. İple yönlendiriliyormuş gibi hissediyordu. Ceviz büyüklüğündeki yağmur damlaları kafasına çivi gibi çakılırken giderlerden taşan ve yokuş aşağı bir sel gibi inen birikmiş suların onu yutmaması için dua ediyordu. Suyun dipsiz kuyu gibi derinleştiği yere ayağını basmak istemese de kendini o hızla durduramadı ve bastı. İşte tam o anda bir boşluğun içine düşüverdi. Bu boşluk, kazı çalışması sonucu oluşmuş ya da kapağı açılmış bir kanalizasyon çukuru değildi. Gözlerini açtığı anda bulunduğu yer, hiç de yağmur sularıyla dolan bir yola benzemiyordu. Makine seslerini andıran uğultuların çarptığı taş duvarlarına bakılırsa burası bir mağara olmalıydı.

Islak ve ayağı incinmiş hâlde, ileriye doğru yürüyordu. Bir şeyin, onu istiyormuşçasına kendine doğru çektiğini hissediyordu. İlerledikçe sesler arttı. Ötede bir yerde çarklar dönüyor, makineler zangırdarak çalışıyordu. Karanlık, biri önünde kandil tutmuş gibi giderek aydınlanıyordu. Yaklaştıkça makine seslerine, insan inlemelerine benzer sesler de karışmaya başladı. Sonunda seslerin geldiği yere vardığında neye uğradığını şaşırarak gözleri, derin bir uykuya dalmış olmayı diledi.

Tam karşısında çarkların arasına sıkışmış ya da sıkıştırılmış insanlar, insanlardan kalan kırmızımsı parçalar, muhallebi kıvamına gelmeye yüz tutmuş hâlde dönüyordu. Kimi inliyor kimi oyuncak gibi sessiz kimi ise insan hâlini kaybetmek üzere cansız olarak dönmeye devam ediyordu. Onlar döndükçe devasa bir makine canlı bir varlığın beslenmesi gibi homurdanarak çalışmasını güçlendiriyordu. Karnı iyice şişmiş devasa bir domuzun doymak bilmez iştahına sahipti. Neredeyse sabitlendiği yerden koparak sıçrayacaktı. Buradaki insanlara yardım edemez, onlardan kalanları çarktan alıp kurtaramazdı. Onlar için çok geçti. Hem çok korkuyor hem de şaşkınlıktan ne yapacağını bilmez hâlde bu yeni gerçekliğine karşı içinde çığlıklar atarak yıkımlar yaşıyordu. O an düşündüğü ilk şey, bir kâbusun içinde mi olduğuydu? Belki suda düşüp başını yere çarpmıştı. Eğer uyanıksa burası neresiydi? Çukurda bir yerde bir makine ve onun çarklarında dönen ölmüş ve ölmek üzere olan insanlar... Bu hiç mantıklı değildi. Aklını mı yitiriyordu? Yoksa hayal gücü ona korkunç bir oyun mu oynuyordu?

Oradan var gücüyle uzaklaştı. O vahim görünümü geride bırakır bırakmaz önünde damarlardan oluşmuş bir merdiven belirdi. Aşağı, daha aşağı inmesi gerektiği bir varlık tarafından ona sembollerle açıklanıyor gibiydi. Geriye dönmek ve o insanları dehşet verici hâlde görmek istemiyordu.

Merdivenlerden inerken etrafa yayılan küf ve çürümüş et kokusu midesini bulandıracak düzeydeydi. Taş duvarların aralıklarında bir şeylerin kıvrandığını fark ediyor, dışarı çıkıp ne olduklarını göstermemelerini diliyordu.

Son basamağı indiğinde çamurlu bir zemine bastığını fark etti. Taş duvarların yerini deriden oluşan bir zar almıştı. Gergin zar canlıymışçasına nefes alıp veriyordu. Önünü loş yapan kandil henüz sönmemişti. Hâlbuki tamamen karanlık bir ortamda kalakalacağını sanmıştı. Düşündüğü gibi çıkmaması geçici de olsa umutlanmasına sebep olmuştu.

Bir ses, deriden oluşan zar duvarlardan yankılanarak ona ulaştı: "Yaklaş!" Bu ses kimden geliyordu, bilmek istemiyordu. Yine de yapabileceği başka bir şey olmadığını düşünerek sese doğru ilerledi. Kısa süre sonra bir açıklığa vardı. Dipsiz bir uçurumun tam önünde duruyordu. Uçurumdan bir ısı yükseliyor, gerçekliği bir buhar gibi dalgalandırıyordu. Derinlerden bir varlık ona doğru geliyor, yükseldikçe boynuzları belirginleşiyordu. Gözle daha net görülür hâle geldiğinde yükselenin bir varlık değil bir put olduğunu anladı.

Bu put, antik dönemlerde Mezopotamya'da tapınılmış olan Baal adlı iblisin bir benzeriydi. Sanki görünmez bir asansör onu yukarı çıkarıyordu. Belki de put kendi kendine uçarak yükseliyordu. Şimdi tam karşısında havada asılı duruyordu. Boynuzlarının altında parlayan yakuttan gözler, ışığını ona yansıtıyordu.

Ses boşlukta yankılandı: "Bana doğru atla!"

Buna asla cesaret edemezdi.

Daha yüksek ve emredici bir ses kulağında çınladı: "Atla!"

Arkasından bir hayalet onu itmiş gibi hissettiğinde boşluğa düştüğünü biliyordu.

Tam puta çarpacakken put onu yutacakmış gibi açılarak taş köprüye dönüştü. Köprünün diğer ucunda şamana benzer biri duruyordu. Tipi ve yaşı belli olmayan şaman ona seslendi:

"Buraya gel!"

Ölmüş olduğundan şüpheleniyordu. Bu yaşadıklarının hayattayken olması mümkün değildi. Huşu içindeydi. Onu hareketsizce bekleyen şaman kıyafetli varlığın kemiklerinden parça parça etleri sarkan bir iskelet olduğunu gördü. Gözleri dehşete uğramış gibi açılırken ruhu sessizliğine tutundu.

"Bana kendinden bir şey ver!"

Hiç düşünmeden saçından bir tel koparıp ona verdi. Sanki hipnotize olmuştu. Saç telini ona verir vermez tel, kurtçuğa dönüştü. Kurtçuk kemikten ele dokunduğunda birden kurudu ve sonra toz olup uçup gitti.

"Şimdi beni takip et!"

Onun arkasından yürümeye başladı. Tünelin ucu kan rengiydi. Uca vardıklarında binlerce ölü insanın, acı çeken ruhun birbirlerine yapışmış hâlde etlerinden kurtulmaya çabaladıklarını görüp dondu kaldı. Kurtulmaya çabaladıkça etleri birbirine daha derin dikiliyordu. Bağırma çalıyıyorlardı fakat sesleri zamanda yutulmuştu.

"Senin yerin burası değil. Devam et!"

Bir yırtık oluştu. Önlerinde bir yol açıldı. Yolun sonunda yanıp küle dönmüş bir ağaçlık alan vardı. Yalnızca kuru dalları kalmış ağaç ölüleri arasında yaşama dair hiçbir iz yoktu.

Verimsiz ve kül rengi bu yerin girişine vardıklarında “Neden buradayım?” diye sordu. İskelet şaman ona doğru döndüğünde gözünün önünde hatırlayamadığı bir an canlandı: Katil, bir hışımla önce boynuna sonra göğsüne elindeki satırla defalarca vurmuş ve onu oracıkta öldürmüştü. Çarklarda gördüğü muhallebi kıvamına gelen kırmızımsı parçalar şimdi birleşti.

Akıl hastanesinden kaçmış saldırgan bir ruh hastası tarafından hayatı bir hiç uğruna çalınmıştı. Şaman, “Zamanı belirli bir güne kadar burada kalacaksın. İçlere doğru git.” dedi. O cümlesini bitirir bitirmez ayakları yerden kesildi. Kuru ağaçların içlerinde küllere doğru sürüklendi. Küller havalanıp etrafını sardı ve bir tabut gibi onu içine aldı. Arafa gömülürken herhangi bir çırpınış ve reddediş için vakit dahi bulamadı.

CENAZE

Televizyonun karşısına rahatça kurulup sehpayı önüne çekti. Elektrikli soba, az öteden sıcak kızıl bir aydınlıkla yüzünü ve göğsünü ısıtıyordu. Soğuk bir hafta sonunda yapılabilecek tek şey, en sevdiği dizinin yeni çıkan sezonuna başlamaktı. Yerine iyice yerleşti, açılış jeneriği başlarken dışarıdan gelen ambulans ve korna seslerini duymamak için sesi biraz daha artırdı.

Jenerik bitmeden çalan telefonun sesiyle rahatını bozup kolunu uzattı ve ekrana baktı. Arayan telefon rehberinde kayıtlı olmayan bir numaraydı. *Kim olabilir, referans almış bir müşteri mi?* Kısa konuşmaya kararlı ve isteksizliğini gizlemeyen sesiyle telefonu cevapladı:

“Efendim?”

“Merhaba Tarık Bey. Ben Numan. Tanıdınız mı?”

Numan... En son dört beş sene önce görüştüğü, matbaacının ortağı Numan. Bir ayağı aksak olduğu için gürültüyle yürür, kendi kendine mırıldanıp gülerken yanındakileri tedirgin ederdi. Neden aramıştı?

“Merhaba Numan Bey. Çok zaman geçti görüşmeyeli. İş, güç, koşturmaca diyelim. Buyrun?”

“Evet. Pek iyi haber vermeyeceğim maalesef. Bizim yandaki renkçi Hamdi Usta’yı bilirsiniz Tarık Bey. Sizinle şakalaşmayı severdi. Yanlış hatırlamıyorsam hemşerinizdi de. Kendisi dün vefat etti. İkinci vakti, köyündeki mezarlığa defnedilecek. Gelerseniz orada görüşürüz. Ben size konumu atacağım.”

Üzüntüyle elindeki telefonu kapattı. Kumandanın kırmızı tuşuna dokundu ve pencereden dışarıya boş gözlerle baktı. Gri renkli soğuk hava, içeriye dolmuş gibi ürperdi. İkinciye çok zaman kalmamıştı. Kalın yün hırkasının fermuarını çekerken konum bilgisinin geldiğini bildiren mesajın sesini duydu.

Eski arabası birkaç denemede çalışabilmişti. Yolda içeriden buğulanan camı ikide bir silmekten usanıp yan camı hafifçe araladı, buz gibi bir rüzgâr arabanın içini doldurdu. Harita uygulamasına göre 25 dakikalık yolu kalmıştı. Şehir merkezini geride bıraktıktan sonra viyadükten kıvrılarak çıkıp önce geniş karayoluna, ardından tabelasız bir sapaktan bozuk ve dar bir kır yoluna saptı.

Etrafta çorak birkaç tarla görünüyor, alçak tepelerin eteklerinde dizili kayalardan ve çalılıklardan başka bir yükselti seçilmiyordu. Yoldan gelip geçen tek bir araç bile yoktu. Ne bir ev görmüştü ne de bir insan. Katı bir yalnızlık duygusuyla ürperdi, camı kapattı, aralıktan pencere fitiline çarparak ıslık çalan rüzgâr sesi kesildi.

Telefonu kaldırıp konum bilgisini tekrar gözden geçirdiğinde çok az yolu kaldığını, mezarlığın bir kilometre kadar ileride sol tarafta olduğunu gördü. O yana gözlerini kısarak baktığında paslanmış ve artık kullanılmayan iki elektrik direğinden başka herhangi bir ayrıntı seçemedi. Numan'ı aramaya karar verdi.

Cihazdaki son arama kaydını seçtiğinde biraz şaşırıldı. Bu rakamlarla başlayan bir cep telefonu olması imkansızdı. Evdeyken bunu hiç fark etmemişti. "Bu nasıl bir numara?" diye mırıldandı, arama tuşuna bastı, hiç ses yok. O an burada sinyal olmadığını ve internetin de çekmediğini gördü. Sıkıntıyla arabayı yolun ortasında durdurup etrafı incelemeye başladı.

Birkaç dakika önce haritadaki konum hareketliydi. Yanlış gelmiş olması imkânsızdı.

Dışarıda kar kokusu taşıyan buz gibi bir hava, çevrede uzanıp giden boz bir toprak tabakası, ıssız tepeler ve irili ufaklı güz yeşiline dönmüş fundalıklardan, kayalardan başka bir şey yoktu. Neredeydi? Mezarlığın olduğu köyün adı bile yoktu. Kesinlikle bir terslik vardı, uygulama onu bu ıssızlığın ortasına yanlışlıkla getirmiş olmalıydı. Geri dönmeye karar verdi ve dikiz aynasından arkasını kontrol edip dönmek için vitesi geriye aldı. Tam arabayı hareket ettirirken yanındaki cama sertçe vuran bir el ile irkildi. İçinden bir küfür salladı, korkudan saçlarının dipleri sızlamıştı.

Sol camın önünde üzerinde eski yırtık bir paltoya, başına toz içinde kalmış rengi belli olmayan örme bir balaklava geçirmiş kambur bir adam duruyordu. Kırıksıklar içindeki morarmış alnının altında, iki dipsiz çukuru andıran, akı hiç yokmuş gibi simsiyah gözleri vardı. Tarık, camı indirmeye başlamıştı ki adam "gerek yok" anlamında elini ileriye doğru salladı. "Peşimden gel" der gibi yolun dışına, sol taraftaki kayaların arkasına doğru aceleyle yürümeye başladı. *Cenazeye gelen köylülerden biri olmalıydı.* Tarık, hırkasını iyice boğazına doğru çekip aşağı indi ve adamın peşinden yürümeye başladı.

Kısa bir yürüyüşün ardından çıktığı açıklıkta adamın kendisinden 40-50 adım uzakta, birkaç kişinin arasında durduğunu görünce kambur ihtiyarın bu kadar hızlı yürümüş olmasına hayret etti.

Ayakta duran kadınlı erkekli grubun etrafında, çok eski mezar taşlarının bulunduğunu fark etti. Etrafta ne bir köy görünüyordu ne de tek bir vasıta. Issız bir dağ başında, gerçek olamayacak kadar uzak ve harap bir mezarlığın içine doğru yürüyordu. Bacakları ağırlaşmış, göğsü sıkışmıştı. Telefonunu kontrol etmek için elini cebine attı ama telefonu arabada bırakmıştı. Geri dönmeyi düşündü, dönüp arkasına baktı. Araba tahmin ettiğinden çok daha uzakta, anlaşılmaz biçimde onlarca metre ileride yolun ortasında kalmıştı. Kararsızca durakladı, yanında bir çıtırtı duyarak o yana hızlıca kafasını çevirdi. Kulağının biri çürüyüp kurtlanmış, kesik kuyruğunu kurumuş kanlarla birlikte yerde sürükleyen bir kedi yanından yavaşça geçiyordu. Hayvanın iki gözünün yerinde yaralı birer oyuk vardı. Tarık irkilerek geriye sıçradı. Ötede duranlara baktı. Kazılmış çukurun başında neredeyse kıpırdamadan ona bakıyorlar, gelmesini bekliyorlardı. Bir cesaretle kendini toplayıp hızlı adımlarla yanlarına gitti.

Başlarını önlerine eğdiler, doğruca çukura baktılar. Tarık, Numan'ı aradı ama göremedi. Kimsenin yüzünü doğru dürüst seçemiyordu. Çukurun içine baktı, baş kısmı çözülmüş boş bir kefen, çukurun dibinde duruyordu. "Ne oluyor ulan burada?" diye mırıldandı. Yanındakilerden birinin koluna dokundu. "Amca ne oluyor burada? Cenaze gelmedi mi?" diye sordu. Yaşlı adam ağzının etrafındaki atkıyı aşağıya çekti. Çürümüş yüzünde, derin ve esnek bir boşluk varmış gibi açılan ağzının içi kapkaranlıktı.

Aşağıya doğru lastik gibi sarkan çenesi göğsünün üzerinde durdu. Tarık, dehşet içinde kendini geriye atmak istedi. Kolunu tutan bir el onu durdurdu. Yaşlı bir kadın kulağının içinde rüzgâr gibi esen sesiyle konuştu:

"Cenazeyi gömmeden mi gideceksin?"

Bir başka el diğer koluna yapıştı:

"İn çukura, yardım et bize."

Tarık, kollarını kurtarıp sendeleyerek yere düştü. Etrafını çeviren çürümüş yüzlerin, birer karış açılıp sarkmış ağızlarında nihayetsiz bir karanlık vardı. Rüzgâr, sadece soğuk esmiyordu artık: Her yanı saran çürümüş et kokusunu, genzini sızlatacak kadar burnunun içine dolduruyordu. Hepsi birden üzerine eğiliyorlar, arı vızıltısı gibi öfkeli bir sesle Tarık'ı çukura çağırıyorlardı. Ayaklarından tutup çekmeye başlamışlardı. "Bırakın. Bırakın Allah aşkına, bırakın beni!" diye avazı çıktığı kadar bağıyor, sesi havanın soğuşuna çarpıp birkaç adım ötede boğuluyordu.

Çukura düşmek üzereyken taşları dikenleri tırmalayan ellerinden kanlar sızıyordu. Başları fırlıdak gibi dönüyordu. Gökyüzü gittikçe kararıyor, soğuk, bıçak gibi kemiklerini acıtıyordu. Koku dayanılmaz keskinlikteydi. Hemen dibindeki küçük mezardan acı acı ağlayan bir bebek sesi duyuluyor, etrafındaki eski taşlar sallanıyor, toprak kabarıyordu. Bacakları çukura sarkmıştı.

Gücü tükenmişti, ölüyordu, hem de korkunç bir şekilde. Bütün mezarlıkta bir uğultu dolaşiyor, rüzgâr ıslık çalarken gerçeklik, yavaşça kurşuni renkte bir perde gibi kapanıyordu.

Tarık kendini bırakmıştı. Bir an için üzerindeki gölgeler açılır gibi oldu. Kolunu tutan biri onu yukarı çekti. Mezarın dışına doğru sürüklenince gözlerini yeniden açıp baktı.

“Hamdi Usta...” Sesi bitkinlikten ancak fısıltı gibi çıkabilmişti. Ayağa kalktığı anda Hamdi Usta onu sırtından iteledi, “Git haydi!”

Tarık sendeleyerek, düşüp kalkarak koşar adım yola doğru giderken arkasındaki sesler derin bir kuyudan gelir gibi uğuldamaya devam ediyordu. Arabaya kendini atıp ana yola kadar nasıl geldiğini hiç hatırlamadan sürdü. Akan trafiğe karışıp şehir merkezine girdiğinde hâlâ ne yaşadığını anlayamıyordu.

Dairenin kapısını titreyen eliyle güçlükle açıp kendini kanepeye attı. Elektrikli sobayı açık bırakıp çıkmıştı.

Telefonu kapanmıştı. Tekrar açtı, arama kayıtlarına baktı, bugün hiç kimse onu aramamıştı. Rehberde Hamdi Usta kaydını buldu, kanlı parmaklarıyla arama tuşuna bastı. Telefon çalıyordu. Hamdi Usta şaşkın bir sesle açtı telefonu:

“Alo, buyrun?”

“Abi benim tanımadın mı? Tarık.”

Saniyeler süren bir sessizlik oldu. Karşıdaki ses kekeliyordu.

“Tarık. Sen misin? Sen... Senin için öldü dediler. Geçen hafta. Şaka mı yaptılar? Numaran değişik çıktı bende. Tarık?”

MERDİVEN

*Fahri Tolga Orbay/ Altın ve Felsefe Taşı
Efe İdris Arslan/ Multitudo Caesorum
Aybars/ Demokan Atasoy*

ALTIN VE FELSEFE TAŞI

Gece, karanlığın kendisinden doğmuş gibi çökmüş; sis, soğuk parmaklar misali arayıcının boynuna dokunuyordu. Çürüyen şatonun kapısından içeri adım attığında yankılanan uğultu, sanki bin yıldır uyanmayı bekleyen ruhların fısıltısıydı. Vitraylardan süzülen çarpık ışık, duvarlara kanlı hayalet gölgeleri serpiyordu.

Arayıcının elindeki tablet, hastalıklı bir solukla titreşti:
“Felsefe Taşı’nı kara şatoda gargoye heykelinin önündeki sunakta bulabilirsin”

Merdivenlerden aşağı inince salon açığa çıktı. Kubbe çatlaklarından sızan rüzgâr, şatonun içini mezarlık nefesi gibi dolduruyordu. Ortada duran gargoye heykeli, taşın içinde zincire vurulmuş bir iblis gibi kasvet saçıyordu. Sunağın çevresindeki altın sikkeler, kan pıhtısı gibi parlıyordu. Büstün altındaki yazı dikkatini çekti:
“İhtiyacın kadarını al. Sonsuz altın istersen tek gözünü feda et ve onu heykelin göz çukuruna koy. Felsefe taşını eline al ve ‘dönüş’ sözünü söyle.”

Hırs, arayıcının göğsünü sıkıştırdı. Bıçağı eline aldı. Çılgığı, taş duvarlarda yankılanarak söndü. Kopmuş gözünü gargoyeın boş göz yuvasına bastırdı. Daha sonra felsefe taşını eline alarak eski kara dilde *dönüş* dedi.

Sonra, şato titredi. Heykelin gövdesinde derin çatlaklar belirdi. İçlerinden cehennem alevi gibi kıvılcık renkte bir ışık sızdı.

Kanatlar, önce taş parçalarını dökerek açıldı; toz bulutu içinde dev kemiksi yapılar gıcırdayarak yükseldi. Ardından bir anda patlarcasına açılıp karanlığı doldurdu. Heykelin başı yavaşça çevrildi, gözleri kan kırmızısı birer ateş küresine dönüştü. Salon kıvılcık ışıkla yıkandı.

Gargoye, kulakları sağır eden bir homurtuyla haykırp pençesiyle arayıcıyı yere çiviledi. Sıcak sülfür kokulu nefesi, yüzünü dağladı.
“Aç gözlülüğün yüzünden sonsuz altına kavuşacaksın.”

Ağzından fışkıran eriyik altın, arayıcının etini kavurdu; derisi kaynar mum gibi akarken, kemikleri çatırdayarak çözüldü. Yanmış et kokusu salonu doldurdu.

Eriyik altın soğuyup sikkelere dönüştüğünde sunağın üzerinde Felsefe Taşı parladı; hazine iki katına çıktı. Gargoye, çatırdayarak yeniden taş hâline döndü. Tablet, yeni avları ve testleri beklemek üzere uzaklara ışınlandı. Şato, soğuk hiçliğine hiçbir şey olmamış gibi geri döndü.

Yaratıcı Yazı Etkinliği Öyküsü

MULTITUDO CAESORUM

MÖ 99 Aigai

Bilgeler, duyguların sayılamayacağını söylerlerdi. Çünkü onlar, nesne değildi. Ama o sayıyordu. Öfkeyi, intikamı, nefreti, en çok da korkuyu, tek tek: bir, iki, üç...

Gözleri yenmiş erkek cesetleri, belden altı yenmiş kadın cesetleri, sadece kafası kalmış çocuk cesetleri. Hepsi bir zevkle ve özenle parçalanmıştı. Hepsinin yalnızca belirli yerleri yenmişti. O, durmadan sayıyordu: Otuz bir, otuz iki, otuz üç... Her yer ceset doluydu. Her şey ölmüştü. Cesetlerden artık kan akmıyordu, pıhtılaşmış kan göletleri ölüydü. Cesetlere gelen sinekler ölüydü. Ağaçlar, otlar ölüydü. Ölüm çok yakınındaydı. Farkındaydı. Esmeyen rüzgâr, ölüydü. Oysa hâlâ korkudan titreyen sesiyle sayıyordu: kırk altı, kırk yedi...

Saymaktan kendini alamıyordu. Görmezsem sayamam diye düşündü, gözlerini kapattı. Hâlâ görüyordu, elini gözlerine götürdü, göz kapaklarının ortası yoktu. Göğe bakarak gittikçe daha fazla titreyen ve azalan acı bir çığlık attı ve devam etti: Yetmiş üç, yetmiş dört... Gökyüzü de ölmüştü. Bulutlar kandan bir nehirdi, yeri yansıtıyordu. Ve saydığı her cesette ona biraz daha yaklaşıyordu. Gözlerini elleriyle kapattı. Artık saymak istemiyordu. Bir ses kulağına fısıldadı: Seksen iki, seksen üç... İrkildi, koşmaya başladı.

Bir yandan koşuyor
bir yandan
sayıyordu: Doksan
sekiz, doksan
dokuz... O esnada bir
sürü bebek ağlaması
duydu. Ses, sütunun
arkasından
geliyordu.

Kafasını uzatıp sütunun ardına baktı. Şehirdeki bütün bebekler oradaydı. Hepsi birden ağlıyordu. Tapınağın kapısında derisi olmayan, her yerinden kanlar akan, kanatlı bir yaratık belirdi. Yavaş ve sessiz adımlarla bebeklere doğru yürüdü. Onlara yaklaştığında üzerlerine basmadan durdu.

Bebekler iştahla yaratıktan akan kanı emmeye başladılar. Dehşete kapılmıştı. İçlerinden biriyle göz göze geldi. Sonra diğeriyle... Bebeklerin iştahı kaçmıştı. Yaratık öfkeleni, ona yaklaştı. Bir ısırıkta kafasını koparıp bebeklerin ortasına attı. Bebekler onu emerken kafa, yerdeki başsız cesede baktı ve sessizce haykırdı: Yüz on yedi.

Yaratıcı Yazı Etkinliği Öyküsü

AYBARS

Mermer üzerinde ilerlerken pençelerinin çıkardığı ses, Aybars'ın mezar taşına kazınanların yankısıydı sanki...

Adamın avcı duruşu eriyip gitmiş, yerini titreyen çaresizliğe bırakmıştı. Yıkık duvara yaslanıp taşların onu içine çekmesini diledi. Canavarın gözlerinde parlayan kor, kötülüğün değil, merhametin henüz icat edilmediği kadim bir niyetin nişanesiydi.

Ölü bir devin kaburgalarını andıran paramparça sütunlar, üzerinde yükselirken; Aybars, soğuk taş döşemenin yüzeyinde geriye doğru sürünüyordu. İnce ve solgun ay ışığı, yıkık kemerli pencerelerden süzülüyor; ayın uğursuz ışıltısı, adamı, merdivenlerin fildişi monotonluğuna bürüyordu. Terk edilmiş çağların tozunu soludukça göğsü her nefeste biraz daha sıkışıyordu. Leşker türkülerinde fısıldanan yadigârın peşine düşmüştü lakin bulduğu sadece buydu!

Taştan canavarın kaidesinden ayrılan pençesinin sessiz ağırlığı, olası ani saldırıdan katbekat korkunçtu. Sırtındaki derimsi kanatlar, unutulmuş fırtınaların sesini hatırlatan bir hışırtıyla titreşti ve geceyi yırtarak açıldı. Gölgede can bulmuş yontunun başı Aybars'a doğru eğildi; sanki karanlık ve açlık birbirine karışıp ona bir yüz biçmişti.

“Sonların tahtına izinsiz girdin,” dedi taştan yaratığın kıpırtısız dudakları. Sözcükler, görünmez bir çanın titreşimiyle, Aybars'ın zihninde çınladı. “Ve her son, doymanın peşindedir.”

Üstündeki tozlardan silkinerek kurtulan kanatlar, açılırken salonu kapladı. Aybars, doğrulmak istedi lakin korkunun zincirleri onu olduğu yere mıhlamıştı. Taştan canavarın gölgesi genç adamın bedenini kefen misali sarıp sarmalarken Ay'ın parsı ilk kez av olmanın ne demek olduğunu anladı.

Bazı harabeler, uykusunu bozanı asla unutmazdı.

Yaratıcı Yazı Etkinliği Öyküsü

ÇATI KATI

*Alican Can/ Karanthur'un İblisleri
Merve Kıymaz/ Tanrının Kalemi
Menderes Solak/ Siper
Ahmet Emre Karaoğlan/ Kül
Mustafa Kalfa/ Vedanın Gölgesi
Zeynep Uzun/ Saat Üç On Üç*

KARANTHUR'UN İBLİSLERİ

Biraz dinlenmeliyim. Peşimdeler biliyorum ama gücümü çoktan tükettim. Kosak nehrindeki limana varabilirsem kurtulacağım. Ama çok yoruldum. Başıma ne gelirse gelsin kanıt bırakmalıyım. Yazmalıyım. Hâlen daha kulaklarımda Karanthur iblislerinin çığlıkları var, o bitmek bilmeyen çığlıklar... Ama vaktim yok, bir an önce anlatmalıyım.

Kasabamız, gezginlerin ve tüccarların uğrak noktalarından biriydi. İki asır önce ihtiyar büyücü Sven ve yoldaşlarının kurduğu köy, zamanla gelişip serpilmiş ve büyük bir kasaba hâlini almıştı. Sven'in öğretilerine göre hırs ve açgözlülük, Karanthur'un kötücül etkisini, Ysmerath düzlüklerinden Batı'ya açılan denize kadar tüm insanlığın üzerine karabasan gibi yayabilirdi. Sven'in kurduğu köy, ona göre son noktaydı. Karanthur'dan gelen her türlü kötülükle savaşmak için toplanılan bir sınır karakolu gibiydi. Sven'in kitabı, hatırı sayılır bir topluluk tarafından kutsal bir metin gibi kabul edilirdi. Sade bir yaşam, doğada, toplumda ve kişinin iç dünyasında oluşmuş bir denge ve kediler üzerine kurulu bir inanç öğretisiydi. Kediler, Sven'e göre "hem burada hem de diğer taraftaki" yegâne canlılardı. Özellikle kadim zamanlardan kalma canavarları uzak tutmak için bir nevi tılsım gibiydi kediler.

Karantur'un insanın içine işleyen bir karanlığı vardır. Tıpkı büyük dedem gibi ben de silahlılardan olduğum için yaptığımız keşif gezilerinde o karanlığı yüreklerimizin derinliklerinde hissederdik. Hepimiz, yapraksız ağaçların örttüğü bir kötülüğü düşünürdük. Eski zamanlardan beri Karanthur'dan insana ait olmayan, amansız çığlıklar gelirmiş. Sven'in bahsettiği o çığlıklar, çok uzun yıllardır duyulmuyordu. Şimdi yazacağım olaylar da böyle başladı işte.

Kasabanın çeperlerinde kendilerine yer tutmuş tüccarlar, kasaba halkını bir irin gibi zehirlemeye başladı.

Bir inananlar topluluğu olan köyümüz zamanla değişti. Katı kurallar yerini ticaretin ve paranın cazibesine bıraktı. Çocukluğum, kasabanın yönetimini ele geçiren tüccarların şenliklerini görmeye geçti. Bir grup silahlı dışında herkes hâlinden memnundu. Silahlılar kadar kediler de mutsuzdu. Tüccarların, öğretiyi kazanç hâline getiren görüşleri içinde kediler bir yer bulamamıştı. Bu ön görülemeyen hayvanlar zamanla nostaljik bir hâle geldi. Silahlılar dışında evinde kedi besleyen de kalmadı.

Bir gün, on yıllar süren sessizlik, gecenin geç saatinde Karanthur'dan gelen o kadim ve ürpertici çığlıklarla bozuldu. Sven'in kitabında geçen o tasvirin aynısıydı bu. Ormanın derinliklerinden gelen, kulağı tırmalayan ve aynı anda yüreğe tarifsiz şekilde fenalık hissettiren, tiz ve uğursuz bir çığlıktı.

O gün, madenlerden koşarcasına kaçan işçiler, güçlkle kasabanın surlarını geçip kasaba meydanına varmış; kasabanın Belediye Reisi Valeria'ya, nefes nefese kalmış bir vaziyette madenin derinlerinde gördükleri dev gölgelerden bahsetmişledi. Korkulacak bir şey olmadığını söyleyen Valeria, o gün yıllar sonra ilk defa Sven'in kitabını silahlılardan istemişti.

Güç bela madene tekrar gitmeye karar veren işçilerin tek şartı, gece madene gitmemek oldu. Hava karardıktan sonra dışarıda kimse kalmıyordu ve ormanın derinliklerine giden yol tehlikeli görülüyordu

Genelde kedili olan evlerden şikâyet gelmemesine dikkat etmişim. Sonra geceleri bazı evlerin kapılarının zorlandığını söyleyenler olmuştu. Özellikle tüccarların evleriydi bunlar. Son gece çok geç bir saatte evimin kapılarının zorlandığını hissettim. Bu saatte bütün kasabanın uyumadığını biliyordum. Çünkü kimsede uyku kalmamıştı. Bende de öyle. Ayağını sürüye sürüye gelen biri var gibi hissettim ve çok derinden, tıslamayı andıran bir ses duydum. Kılıcın bir işe yaramayacağını bildiğim için korku içinde, titreyerek bekledim. Ay ışığının vurduğu pencereden bir karaltının gölgesi belirdi. Cüppe gibi bir şey giyen ve sırtından büyük dikenler çıkmış gibi görünen bir heyula geçti. İki metreden büyük olduğunu hesapladım ve gözlerimi kapadım. Kendi kendine tıslıyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. Kadim bir dili konuşuyor gibiydi. Bu dile hiç aşına değildim. Gözlerinin olduğu yerden iki kırmızı ışık geliyordu. O an Kisra, çok sessiz bir şekilde miyavlayınca kapıdaki zorlama sesi kesildi ve penceredeki gölge usul usul uzaklaştı. Büyüyen göz bebekleri ve dikilmiş tüyleriyle Kisra da konuşuyor gibiydi. Gözlerimi kapadım.

Kasabanın her yerinden çığlıklar ve acı iniltiler geliyordu. Ve bu çığlıklara eşlik eden o tıslamalar. Açılıp kapanan kapılar, boş yere savrulan kılıç sesleri ve haykırışlar. Yer titriyordu sanki. Çığlıklar ve haykırışlar ardı ardına gelirken yerimden kıpırdayamadım bile. Soğuk terler alnımdan süzülüyordu ve iç elbisem terden sırlıslılandı.

En ufak bir ses çıkarsam yeniden geleceklermiş gibi hissediyordum.

Günün ilk ışıklarıyla gözlerimi açtım. Kisra baş ucumda bana bakıyordu. Dışarıda, kasabanın sokaklarında bir kan deryası vardı sanki. Orada burada kesik kol ve bacaklar, derisi yüzülmüş bedenler ve şu an tarif bile edemediğim bir şekilde ısırilıp atılmış et parçaları vardı. Meydana doğru giderken çenesi koparılmış ve sivri bir direğe kafası oturtulmuş Valeria'nın donuk ve sadece akları görünen gözlerini gördüm. Meydanda ise dehşet içinde kalmış, yorgun yüz ifadeleriyle sadece bir avuç silahlı vardı. Bazı evlerin kapıları bir tabut kapağı gibi ölümün karanlığını yansıtıyordu. Rastgele bir kapıdan girdiğimizde gördüklerimi şu an yazarken ellerim titriyor. Ne görmeyi umuyorduk ki? Ceset ve kan vardı her yerde. Belediyenin kâtipi Leo'nun gösterişli ve yaşam dolu evinin duvarlarında, yuvalarından fırlayan gözler ve kaburga kemikleri vardı.

Leo'nun evinden ayrıldığımızda silahlıların lideri Bilge Elvira'nın dehşetten donup kalmış bakışlarını fark ettik. Hepimiz onun baktığı yöne döndük. Önce bir taneydiler. Bu liderleri olmalıydı. İki insan büyüklüğündeki dikenli cüssesi ve kırmızı gözleriyle siyah cüppesinin ucundan kanlar damlıyordu. Yüzü karanlıklar içindeydi. Sadece o uğursuz kırmızı gözleri vardı. Sonra çoğaldılar. Ormandan ağır ve yavaş adımlarla ilerliyorlardı. Bastıkları yerde ölüm bitiyordu sanki. Beyaz elleri iki insanın eli büyüklüğündeydi ve sivri tırnaklarından kanlar süzülüyordu.

Sven'in kitabındaki tasvirlerle uyuyordu hepsi. Okçu Tomas, ümitsizce sadağındaki oku çekip fırlattı. Sanki görünmez bir zırh oku yaratığa gelmeden havada kırmıştı. Aynı anda Tomas'ın eli bükülüp kırıldı. Haykırışı havayı bıçak gibi böldü. Üzerimize gelmeye devam ederlerken Elvira sadece, "Kaçın!" dedi. Kâtip Leo'nun her daim atlarla dolu ahırından bir atı yakaladım. Diğerleri sanki donup kalmıştı. Bir çeşit hipnoz gibiydi bu. İlerledikçe sadece kemik çıtırtılarını duyuyordum. Kasabadan hızla çıkarken Kisra'nın bilge bakışlarını ardımda hissediyordum.

Atım yorgunluktan yere düşene kadar durmadan ilerledim. Kosak nehrine kadar durmamayı istiyordum ama gözlerim artık yorgunluktan kapanacak gibiydi. Sonunda bu terk edilmiş kulübeye gelene kadar yürüdüm.

Ben, büyük dedem silahlı Lucien'in en son torunu olan Lucien, yazılarımı bir kanıt olarak burada bırakıyorum. Bunları yazarken o tıslama ve sürünme sesini kapının ardında yine duyuyorum. Karanthur'un iblisleri onlar, biliyorum... Havadaki ıslak, nemli ve çürük rutubet kokusu daha da arttı. Buraya kadar nasıl geldiler bilmiyorum. Bilmiyorum...

O uğursuz elin, beyaz ve kemikli parmaklarıyla kapıyı kavradığını yine görüyorum. Bilge Sven, affet öğrencilerini ve bizi...

TANRININ KALEMİ

Kum fırtınası çöle bir tül gibi serilirken Petra'nın kızıl taş duvarları, yüzyılların sırrını saklamaya devam ediyordu. Bu devasa kayalar, zamanla unutulmuş bir uygarlığın sessiz çığılığı gibi taşların arasında gezinen büyümlü bir yankıydı.

Arkeolog Zulethra bu yankının peşine düştü. Atalarından miras kalan efsaneler onu bu yola sürüklemiş, hayatı boyunca kulağında çınlayan seslerin davetiyle Petra'nın kalbinde gizli olduğu söylenen kudret taşının izini sürmüştü. Şimdi, çöl denizinin acımasız ıssızlığında soluklanırken ait olduğu yere yaklaştığını hissediyordu.

“Bu taşın özelliği nedir?” diye sordu Rami. “Binlerce yıldır kızıl şehrin altında diyorsun. Bence çoktan un ufak olmuştur.” Sesinde alaycı bir tını vardı. Zulethra, bu tınıyı fark etmemiş gibi yaptı. “Efsaneye göre...” dedi su matarasını çantasına koyarken. “Kadim bir zamanda, insanlar ve tanrılar arasında büyük bir savaş yaşanmış. Savaşın sonunda yazıcı tanrı Ul-Nethar taşın kalbine bir mühür kazımış ve tanrıların şehrini insanlardan saklamış,” Rami bu sözlere ilgisiz görünüyordu fakat Zulethra devam etti. “Derler ki her kim mühürlü kudret taşına sahip olursa bilinmeyi görebilir ve tanrıların sırrına ulaşabilirmiş.” “Neticede yalnız bir efsane” diye geçiştirdi Rami. “Aylardır buradayız ve henüz bir şey bulamadık. Bence zamanımızı boşa harcıyoruz.”

İyiden iyiye gerilen Zulethra, “Sensiz de bulduğumuz tabletleri okuyabilirim Rami. Çalışmak istemiyorsan gidebilirsin.” diyerek öfkeyle ayağa kalktı ve kamp alanından uzaklaştı. Rami yerinden kıılmıdamadı. Gözleriyle uzaklaşan cesur kadını izlerken dudakları sinsi bir gülüşle yayıldı. Belli ki Zulethra, Petra'nın kalbine inmekten vazgeçmeyecekti. Öyleyse olacak olan pek yakında gerçekleşecekti.

Ertesi gün ekip, Güneş Tapınağı'nın altındaki mahzenlere girdi. İçerisi ölüm kokuyordu. Ancak çürüyen bir beden değil, unutulmuş çağların kokusuydu bu. Radar tarayıcıları çok geçmeden sunak taşının altında gizli bir geçit buldu. Cihazların çıkardığı manyetik cızırtılar hava boşluğunda dağılırken yanıp sönen yeşil ışıklar, korku filmlerinin gerilim dolu sahnelerini andırıyordu.

Geçit, onları bilinmeyen bir odaya götürdü. Odanın duvarları, taşa kazınmış garip şekiller, çeşitli semboller, gözlerinden kan damlayan kabartmalı insan yüzleriyle bezeliydi. Zemin, cam gibi parlayan siyah taşlarla döşenmişti. Fenerlerin ışığı bu taşların üzerinde minik alevler gibi dans ediyordu. Zulethra, odanın tam orta noktasında duran taşların, diğerlerine göre daha mat olduğunu fark etti. Sanki uzun süre sadece bunların üzerinde hareket edilmişti. Yer yer aşınma izleriyle kaplı olan döşemeyi daha iyi inceleyebilmek için yere eğildi. Elleri soğuk obsidyenlere dokunduğu anda vücuduna yayılan titreşim, bileklerinde atan bir nabız gibi yükseldi ve taşların arasında, ince damarlar hâlinde akan hareketli bir yazı zuhur etti.

“Kalbi arındır, kanı getir!”

Bu yazı, Nebati dilinden çok farklı bir dilde yazılmıştı. Ancak Zulethra bu dili tanıyordu. Nereden, nasıl bildiğini hatırlamıyordu ama çocukluğundan beri bu benzersiz harfler, rüyalarının ardında onu çağıran sembollerle aynıydı. İstemsizce yazıyı yüksek sesle tekrarlardı. Duvarlar, kulakları sağır eden bir uğultuyla sarsıldı. O uğultu ki kayaların içinde fısıldayan binlerce isimsiz ruhun sürünerek yeniden konuşmayı denemesi gibi yırtıcıydı. Ekip arkadaşları olağan dışı bir korkuya kapıldı. Çıldırılmış gibi davranıyor, uğultuyu susturmak istercesine çığlıklar atarak kendilerini duvarlara çarpıyorlardı.

Manzara dehşet vericiydi. Zulethra, önce deprem olduğunu düşündü fakat duvarlar sallanırken hâlâ dokunmakta olduğu zeminde sarsıntıyı hissedemiyordu.

Ayağa kalktığı anda, kendini kaybeden arkadaşlarının arasında Rami'nin çarpılmış yüzünü gördü. Onlar panikle kaçarken Rami, Zulethra'ya doğru yürüdü. Adımları sabah çiği gibi sakindi. Artık insana ait olmayan gözleri, kadının tenini zehirli bir bakışla delip geçti. Sesinde başka bir varlığın cızırtılı yankısı yükseldi. “Kalbi arındır, kanı getir.” diye inledi.

Zulethra panikle kaçmaya çalıştı. Dokunduğu her duvar dalgalanıyor, yüzeyinde gölgeli şekiller belirip kayboluyordu. Kimi zaman bir çığlık gibi duyuluyor kimi zaman gözü olmayan suratlara dönüşüyor ama sürekli onun ismini fısıldıyordu. “Zulethra, son yazıcı. Seni bekliyorduk!” diyordu. Ve sonra zemin çatladı, Zulethra düştü. Ama düşmek bir eylem gibi değildi artık. Zaman ve yer eğrilmişti. Düşüşü sonsuz gibiydi. Yönsüz bir savrulmuş hâli... Yukarı mı iniyordu, aşağı mı yükseliyordu kestiremedi. O artık havada yüzen bir düşünceydi sanki. “Neresi burası?” diye sordu iç sesi fakat kendi sorusunu tanıyamadı. Tonu yabancıydı, kelimelerin sırası farklıydı. Dili bozuluyordu. Belki de zihni ona kötücül bir oyun oynuyordu. “Rüya görmüyorum, deliriyorum,” dedi. Bu söz aklında oluşurken içinden başka bir ses haykırdı. “Hayır Zulethra, nihayet uyanıyorsun!”

Ayağı kumla kaplı zemine bastığında tüm bedenini bir ürperti sardı. Kumun içinde binlerce parmak kemiği vardı. Minicik, kırılğan ve zamansız...

Gözlerini kaldırdığında şehir oradaydı. Ak'Sekhet... Petra'nın bir kopyasıydı ancak bir aynadan çok gölgeden bir yansımayı andırıyordu.

Açık kapılarından fark edilen içindeki karanlık, sıvı gibi kıvranıyordu. Duvar yazıları sabit değildi. Hareket ediyor, form değiştiriyor bazen de Zulethra'nın yüzünün şeklini alıyordu. Merkezde büyük bir ayna duruyordu. Aynadan çok, çöl gecesinin bütün karanlığını içine çekmiş siyah bir su yüzeyi gibi parılıyordu.

Kalbinin ritmi bozulduğu sırada Rami'nin sesi yeniden duyuldu. "Zamanın dışında kalan bu şehirde tanrıların emanetini almaya geldin. Sen yazıcısın Zulethra, yeni çağın ayetlerini sen yazacaksın." *Ben... ben bir arkeoloğum*, diye düşündü Zulethra. Düşüncesi, güneşi gören buğu gibi terk etti zihnini.

Kumun altında çatırdayan parmak kemikleri kendinden önceki yazıcılara aitti. Onlar bilgidен korkmuş, kelimelerin ağırlığı ellerini kırmıştı. Bir adım öne çıktı ve gölgelere yaklaştı. Bir tanesi diğerlerinden ayrıldı. İnsani olmayan hareketlerle elinde tuttuğu taş kitabı Zulethra'nın kucığına bıraktı. "İlk kelimeyi yaz!" dedi Rami. Sayfaları olmayan kitaba bakan yazıcı "Neyle yazacağım?" diye sordu. Aslında cevabı içten içe biliyordu. Gölgelerin hepsi tiz bir çığlıkla haykırdı. "Kanınla!"

Zulethra ince damarlar hâlinde kan sızan parmaklarına baktı ve taşın üzerine "Ul-Nethar" yazdı. Ansızın kum titredi, zaman inledi ve taşın içinde hapsolan bilinç uyandı. Boşlukta örülmüş bir varlık gibi yıldız tozundandı. Yüzü yoktu ama binlerce gözden oluşan bir hiçliği vardı. Şekilsiz gölgelerin rahminden doğarak Ak-Sekhet'in damarlarında yeniden nefes aldı.

Zulethra, sessiz bir kader gibi sustu. Şehir, taşlar ve gölgeler tanrının ilk sözünü bekliyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra tanrı "Gel" diye buyurdu. Zulethra, aynanın önüne geldiğinde göğsünde kızgın bir ağrı hissetti. Önce, ince bir çizik gibi sonra, kaburgalarının içten içe çatladığını düşündürecek kadar keskin. Kalbi değil sanki hatıraları sıkışıyordu. Çocukluğunda, unuttuğunu sandığı tüm kâbuslar yükselemeyen isyan gibi boğazını tıkadı. Küller arasında kavrulmuş yüzler gördü. Ayna, yıkıntılar arasında gizlenen dehşeti, pis kokulu bir irin gibi tükürdü. Korku yalnızca etrafını sarmıyor, ruhuna kök salıyor, benliğini kaplayan geceye dönüşüyordu.

Bir süre sonra tanrının emriyle yansımalar dondu. Dünyanın dört yanında, taşlara kazınmış tüm yazılar ve semboller şimdi birer bilgi hâlinde kudret taşına işleniyordu. Zulethra'nın üzerindeki ağırlık hafiflediğinde tanrı bir kez daha konuştu. "Ey yazıcı! İnsanlık hafızasından silinen kadim bilgi yeniden hatırlanmalı. Sen benim kalemimsin."

Zulethra diz çöktü. Etrafını saran ruhlar ışıksız göğün altında ince bir alev gibi salınıyordu. Başını kaldırdığında karanlık, gözlerinden geçip tenini dağladı. Ancak içindeki ışığı parlamaya zorladı. Tanrı ona yaklaştı. Bir an, bütün kâinat yalnız ikisinin arasında duran ince bir nefes hâlini aldı ve sonra yazıcı ilk satırları taşta kazıdı. Her harf insanlığa geri dönen bir anyıdı. Kadim şarkılar, ateş önünde dans eden atalar, rüyalardan doğan kutsal varlıklar, dikilen mabetler ve bilincin ilk kıvılcımları...

Ul-Nethar'ın genişleyen bedeninde bin siyah güneş patladı. Dünya kozmik bir sarsıntıyla titrerken gökyüzü zar gibi yırtılıp zamanı serbest bıraktı ve Zulethra unutulmuş tanrıları uyandırdı. Dingin bir su gibi selam verip geçtiler. Ancak bu kez hükmetmek için değil insanın yanında yürümek için geldiler. Yazıcı yazmaya devam etti. Kayıp tarih, bilinç halkasına yeniden eklendi. Ul-Nethar "Denge kuruldu," dedi. "Yarattığım kudret taşı var oldukça mühürü, insanlığı koruyacaktır." diyerek şehrin yaşayan sisine geri çekildi.

Zulethra, gözlerini açtığında kamp alanının biraz uzağında oturuyordu. Üzerinde ince, kızıl bir toz tabakası vardı. Kucağında tuttuğu taş tablet ise kendi kurumuş kanıyla kaplıydı. Rami, yanı başında uzanıyordu. Yaşadıkları rüya gibi hissettirse de artık hiçbir şeyin aynı olmadığını biliyordu. İnsanlık, yeni bir güne uyandığında kulaklarda aynı söz yankılanacaktı.

Zulethra yazdı, dünya hatırladı...

SİPER

Siperden çıktı. Zift gibi olan karanlığı, çok uzaktaki patlamaların ani ve kısa parlamaları yarıyordu. Bu parlamalar olmasa önünü göremeyecekti. Yine de yürüyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Ama adımları onu ileri zorluyordu. Bir süre sonra, ayakları tökezledi ve yere kapaklandı. Zemini yokladı. Elleri bir şeylere çarptı. Karanlık, onun neye dokunduğunu saklıyordu. O anda şiddetli bir patlama duyuldu. Bir şimşek aydınlığının peşi sıra gelen bir gök gürlemesiydi bu. Karanlığın yarıldığı o kısacık anda, yanı başında bir ceset olduğunu gördü. Daha önce de ceset görmüştü ama bu kez ürperdi. Hızla doğruldu. Yerde yatan parçalanmış vücuttan geri geri uzaklaşmaya çalıştı. Ama zemin kaygandı, tekrar düştü. Yağmur birden büyük bir şiddetle bastırdı. Ayağa kalkmak istedi, olmadı. Çamur buna izin vermiyordu. Bir yıldırım çaktı. O an gördü: Etrafı baştan aşağı ceset, organ ve kan kaplı bir ummandı. Emekleyerek bu ummanı aşmaya çalıştı. Tek düşüncesi siper dönmektir. O anda bir el postalından kavradı. Dehşetle geriye baktı. Karanlığın içinden bir ses, "Geliyoruz..." diye hırladı. Ayak bileğindeki tarif edilemez acıyla kıvrılırken bağırdı.

*

Sıçrayarak uyandı. Sağ ayağı yine rahat vermemişti. Bir süredir ilerleyen siper ayağı hastalığı ona hayatı zindan ediyordu. Ama dayanmalıydı. Neferlerin bundan haberi olmamalıydı, cesaretleri kırılmamalıydı.

Hıdırtepe nam mahalde sahile cephe olan alanın muhafazasına, 2. takım kumandanı olarak altmış beş silahlı askeriyle görevlendirilmişti. Şiddetli bombardımanlar sonrası muharebe artık bir mevzi harbine dönüşmüştü. Karargâhın bulunduğu mevzinin önünde her 100 metrede bir kazdirdığı beş siperle yerleştirilen mangalar, şimdiye kadar her türlü taarruzu püskürtmüştü. Mevziler arasındaki tüneller sayesinde devriyeler gece gündüz irtibatı sağlıyordu.

Nöbet değişimi düzenli yapılıyor, askerler görevlerini pür dikkat yerine getiriyordu. Kendisi pek az uyuyor, karşı siperleri sürekli gözlüyordu. Saatlerce ıslak postallarla dikilmekten sağ tarafında siper ayağı belirmişti. Dayanıklıydı. Nitekim harbin en tazyikli zamanında denizden atılan ağır bir top misketiyle yaralanmış, harp hattının dışında kalmıştı.

Yine de sargı bölgesine götürülüp, yarası sarıldıktan sonra harp hastanelerinde iki ay süren tedavisinin ardından tekrar kıtasına katılmıştı.

Uzandığı portatif karyolasının gıcırtiları arasında sırt üstü döndü. Hâlâ geceydi ya da beş gündür dinmeyen yağmuru bırakan kalın bulutlar göğü karartıyordu. Baş ucundaki lüks lambasının kısık ışığında, bir vakit derme çatma tavanı izledi. Ocakta yanan ateş bile karargâhı ısıtamıyordu; şiddetiyle yağan yağmur, her şeyi ziyadesiyle nemli ve soğuk hâle getiriyordu.

Yatağına oturdu. Sağ postalını ve çorabını çıkarıp ayağına baktı. Uyuşma ve şişlik ile başlayan belirtiler yerini zonklayan bir ağrıya bırakmıştı. Dişlerini sıkıp postalını tekrar giydi. Üniformasını düzeltti, paltosunu giydi ve dışarı çıktı. Rüzgâr, yağan yağmurla birlikte yüzünü kesiyordu. Nöbetçiler pür dikkat karşı mevzileri izliyor, kalan askerlerse buldukları kuru köşelerde uyuyor ya da aralarında fısıltıyla sohbet ediyorlardı.

Sundurmanın altına geçip cebinden babasından kalma çakmağı çıkardı. Karanfilli sigarasını yakmak üzereydi ki ön siperden bir posta telaşla geldi. Ufukta bazı hareketlenmelerin tespit edildiği haberini getirdi. Derhâl ön mevziye ilerlemek üzere emir subayıyla tünellere koştu. Bir yandan da hareketlenmenin ne olabileceğini düşündü: *sandal, römorkör, istimbot?*

Ön sipere vardığında, karanlıkta önce seçemediği birtakım karaltıların deniz tarafından yaklaştığını müşahede etti.

Bunların önce düşmanlara destek için geldiklerini düşündü. Tam o sırada karşı siperlerden gayet kuvvetli bir ateş gücü peydah oldu. Ancak açılan ateş kendilerine değil, denize doğruydu. Ardından silah sesleri bir anda kesildi. Derin ve ürkütücü bir sessizlik çöktü. Vaziyeti tetkik etmek için emir subayı ile düşman mevzine yaklaşmaya karar verdi.

İlerleyip baktığında önce karşı siperde bir aydınlık gördü. Ancak başını biraz kaldırdığında nefesi kesildi: Düşman siperinin tam üzerinde, yaklaşık 10-12 kadem yükseklikte, bir düzine kadar düşman askeri havada asılı hâlde duruyordu. Sanki makatlarından girip ağızlarından çıkan görünmez birer kaziğe geçirilmiş gibiydiler; vücutları dik, başları doksan derece geriye devrik, ağızları gökyüzüne doğru açılmıştı. Havada yavaşça süzülerek dönüyorlardı. Siperden gökyüzüne doğru yükselen puslu ama güçlü bir ışık onları birer hayalet gibi aydınlatıyordu. Bu durum karşısında emir subayını geri göndererek silah başı ve arka iki mevzide bulunan mangaların da ön sipere gelmesi emrini vermesini istedi.

Tekrar yukarı baktı. Havada süzülen askerlerden birisi birden başını indirdi ve ona baktı. Yüzü soluk, gözleri bembeyazdı. Büyük bir ürpertiyle geri çekildi ve telaşla kendi siperine döndü. Nöbetçilere siperi terk etmemelerini ve en ufak bir değişiklikte kendisine posta göndermelerini emretti. Tünelden karargâha doğru hızlı adımlarla yürürken gördüklerini zihninde açıklamaya çalışıyordu. Harpte çok şey görmüştü fakat bu bambaşkaydı. İçinden bir ses, bunun ifrit dolu, uğursuz bir kötülük olduğunu söylüyordu.

İlk siper ile karargâh arasında ilerlerken tünelin içinden bir ses işitti. Durdu. Ses önünden yaklaşıyordu. Kalbi hızlandı. Elindeki gaz lambasını kaldırdı. Sonra bir ses de arkasından duyuldu. Hızla döndü. Bir şey yoktu. Yeniden önüne baktığında irkilerek geri çekildi: Bir asker dibinde duruyordu. Tümenden gönderilmiş bir haberciydi. Asker elindeki kâğıdı verdi ve karanlığa karıştı. Odasına varıp kâğıdı açtığında üzerinde tek bir emir yazıyordu:

“İVEDİ 60 RAKIMLI TEPEYİ MUHAKKAK MUHAFAZA EDİN.”

Derhâl vaziyet almaları gerekiyordu. Dışarı adımını atar atmaz ön siperlerden silah sesleri yükseldi. Önce bir çatışma olduğunu düşündü; silah seslerine askerlerin çığlıkları eşlik etti. Sonrası mutlak bir sessizlik. Son siper devriyesi nefes nefese koşarak geldi. İlk siper düşmüştü. Ne olduğunu anlayamadıkları bir şey saldırmıştı. Son siper de düşmek üzereydi. O anda yağmur garip bir şekilde kesildi. Üstlerinden devasa, kapkaranlık bir cisim süzüldü. Ayın soluk ışığı ara ara bu cismin üzerine vuruyor, somuna benzeyen dev bir gölgeyi ortaya çıkarıyordu. Sessizce kuzeybatıya doğru ilerliyordu. Bu yön, korunması emredilen 60 rakımlı tepeydi.

Hızlıca oraya doğru ilerlemeleri gerekiyordu ancak geride yaralı asker kalmadığından emin olmalıydı. Kimseyi geride bırakamazdı. Gözleri emir subayını aradı ama hiçbir yerde yoktu. Hemen kalan askerlere tepeye doğru ilerlemeleri emrini verdi. Kendisi de siperleri kontrol edecekti.

Tünellere girdiğinde tüm siperlerin bomboş olduğunu gördü. Sanki orada daha önce kimse bulunmamıştı.

Hızla geri döndü. Karargâhın olduğu ana siperden çıktı. Elindeki fenerle zifiri karanlıkta yürümeye başladı. Karanlık tüm ışığı yutuyordu. Bir süre sonra ilerde, fenerin soluk ışığının uzandığı yerde askerlerini görür gibi oldu. Adımlarını hızlandırdı. Fakat ayağı dayanılmaz bir acıyla sızlıyordu. Biraz dinlenmesi gerekiyordu, yine de devam etti.

Tökezledi. Fener düştü ve kırıldı. Her yer karanlığa gömüldü. Çakmağını çıkardı, çaktı. Alev titreyerek yandı. Topallayan adımlarla ilerledi. Ve birden önündeki karanlıkta sırtı dönük bir asker belirdi. Yaklaşıp omuzuna dokundu. Diğer askerlerin nerede olduğunu soracaktı.

Çakmağın soluk ışığında asker hareketsizdi ama omuzların üzerindeki baş, korkunç bir gülümsemeye 180 derece geriye döndü.

Hırıltılı bir ses “Geldik...” dedi.

KÜL

?.../?.../?...

Bu satırları yazarken ellerim, kendi mevcudiyetini reddetmiş, insan denen varlığa hizmet etme gayesinden uzaklaşmış bulunmakta. Kendi durumumu tahayyül etmekte güçlük çekmekle birlikte bunun, üstüme aniden çöken karabasan olmasını ümit etmekteyim. Hatta bunun da ötesinde, bir dini inanç misali kabul etmekteyim. Fakat maatteessüf böyle bir hâl asla zuhur etmeyecek. Bu vesileyle çok kısıtlı olan vaktimi sizlere başıma gelen ve gelecek olan durumumu olabildiğince açıklıkla izah edeyim.

Ben bir jandarma çavuşuydum. Mesleğim gereği yıllar yılı kentleşme, fabrikasyon, ipin ucunda demokrasi gibi sebeplerle boşaltılan kazalara, köylere çeşitli vakalar sebebiyle gidip gelmekteydim. Bu gidip gelmelerin birisi de A... kazasına bağlı S...köyü oldu. Olay N... adlı kişinin aniden kaybolmasıydı.

Evrendeki tüm dağların her bir zerresini adeta bünyesinde barındıran Kazılık Dağının eteklerindeki S... köyü, tüm zarafetiyle bu dünyada cennetin yaşandığı yerlerden bir tanesiydi.

Lakin ben köye girdiğim anda, hava kapanmıştı. Yağmur bulutları dağın arkasından gelmeye başlamış, köyün tüm ihtişamını bir çırpıda yerle yeksan etmişti.

Köye adımımı atar atmaz büyük bir boşlukla baş başa kaldım. Köy, yaratılmamış da yaratılmayı bekliyor gibiydi. Kalubeladan kalma evlerde vücutlaşmamış ruhlar yaşamaktaydı. Köyün içlerine doğru ilerlediğimde köyün muhtarını birden karşımda buldum. Muhtar, başında otuzluk kasketi ve yüzündeki sivilce izleriyle karşımda dondu kaldı. Sonra birden kendine geldi, kim olduğunu hatırladı ve bana gayriihtiyari selam verdi. Muhtarla uzun süredir tanışıyorduk. Mevcut durumu ona sorduğum zaman, değirmen deresinin orada bir ninenin yaşadığını ve kayıp ihbarının onun verdiğini söyledi. Hızlıca değirmen deresine gittim ve nineyi 15. yüzyıl kâgir evlerden birisinin önünde bağdaş kurmuş şekilde buldum. Ninenin söylediklerine göre değirmen deresinin az ilerisinde, kimsesiz, kendi hâlinde bir deli yaşarmış. Nine, doksanlık hâliyle bu N... isimli deliye elinden geldiğince her türlü yardımı yapmaya çalışmış. Köyde yaşayanlar da bu âdem, deli olduğu için içten içe acırlar ama yardım da etmezlermiş. Her akşam N..., ninenin evine gelir, yemeğini yer ve evine geri dönermiş. Bir gün N... gelmemiş. Bu bir gün, daha sonra her gün olmuş ve nine meraklanmaya başlamış. Derken N..'nin evinde yangın baş göstermiş. Köylüler hızlıca yangını söndürmüşler. Yangından sonra evi aramışlar lakin bu âdemi evde bulamamışlar. N... bir aydır kayıp imiş.

Ninenin tüm bu söylediklerini not defterime aktardıktan sonra N...'nin yaşadığı eve gittim. Ev tek katlı, derme çatma ahşaptan yapılmış, ev demeye binbir şahit ister bir barakaydı. Kömür hâline gelmiş kapıdan içeriye girdiğim vakit, karşıma yanmamış bir ayna çıktı. Ayna dışında diğer her şey kül olmuştu. Ayna, tüm alevleri çaresiz ve istemsizce izlemişti. Küle dönmüş bu yerde ne bir kanıt ne de herhangi bir şey bulmak mümkün değildi. İçimden sayısız küfürler ede ede etrafı aradım ama hiçbir şey bulamadım. Başka kanıt aramaya ihtiyaç duymadığımı düşünerek tam kapıya yönelmişken evin sol tarafında kuru bir sobaya rastladım. Soba, is karası olmuş rengiyle evde kamufle olmuştu. O, sanki buraya ait değil, sonradan oraya konulmuştu. Bu "sankiler" uzayıp gidiyordu.

Dışarı çıkmak istesem de önce ayaklarım sonra da tüm bedenim sobaya yöneldi. Sanki ben artık ben değildim. İçimde boş bir manasızlık zuhur etti; büyüdü büyüdü ve sonunda bir manaya dönüştü. Sobanın tek olan kapağını açtım ve gördüğüm tek şey dağ hâline gelmiş küller oldu. Sobanın içinde hiçbir şey yoktu; fakat içimde zuhur eden mana, oradan ayrılmama müsaade etmiyordu. Elimi, yoğun demli külde gezdirdim. Tam sobadan çıkaracaktım ki sert bir şeye çarptım. Elim, benden almadığı bir emirle o şeyi aldı: bir defter... Defter, yılların yorgunluğunu bünyesinde taşıyordu. Sayfalarını çevirdikçe içinde anlamını bilmediğim yazıların ve sembollerin olduğunu gördüm. Kül ve ise bulanmış ellerimle okunabilir sayfaları bulmaya çalıştım ama nafileydi.

Defterden seçebildiğim kısımlar şunlardı:

1/1/1

Günlerden Pazar ertesi. Uzun zamandır büyük bir boşluktaydım. Boşluklar hep benim. Sakince, sessizce, hayat beni yormadan, rahat bir şekilde süzülüyordum. Fakat birden çok ama çok uzaklardan bir şey oldu ama akıl erdiremedim. İlk başta umursamadım fakat bu şey giderek şekillenmeye başladı. Sonrasında bu akıl erdiremeyişimin cevabını aldım. Büyük bir ses bana doğru ilerliyor....Ye....A...N...

2/1/1

Artık boşlukta değilim. İçinde bulunduğum o boşluk giderek dolmaya başladı. Etrafım doluyor. O şeyler geliyor. Önceleri sadece uzaktan, gerçekleşmeyen hayaller şeklinde olan bu şeyler, gün geçtikçe gerçekleşme ihtimali olanlara dönüşmüş durumda....

3/1/1

O kadar uzun süre bu boşluktaym ki kurtulmayı hiç düşünmedim. Nasıl bir şey kurtulmak ve buradan ayrılmak? Kendimi kapadığım bu boşluktan ayrılırsam bana ne hâller ve durumlar gelecek? Hayır, hissedemem. Eğer herhangi bir his buraya uğrarsa burada bulunamam. Lâkin çok geç olmaya başladı. İçimde, çok ama çok uzak bir başka boşlukta, girmeye benim bile cesaret edemediğim bir yerde bir şeyler büyüyor, sadece tek bir his var orada... Korku!

4/1/1

Burada artık duramam, ayrılmam lâzım bir an önce. Çevrem giderek kuşatılıyor. Artık çok açık bir şekilde hissediyorum.

Çevremdeki sessizlik, yerini giderek kulakları sağır edici bir gürültüye bırakıyor. Boşluklar hiç olmadığı hızda doluyor.... Hemen...gi..

5/1/1

Uzun kolları var, hem de çok uzun. Asla tahayyül edemiyorum tamamını. O kollar cehennem bütünü pisliklerini taşıyor. Bu yer artık benim değil. Her taraftan kuşatılmış durumdayım. Korkuyu bütün bedenimde hissediyorum, başka bir şeyi değil. Sadece ben korkmuyorum. Bütün bu boşluk korkuyor, hissediyorum. Boşluğun bütün ihtişamıyla hissettiği korku bende tezahür etmiş durumda. O da kaçmak, bir daha buraya dönmek istiyor. Yeter ki buradan kaçsın nerede, nasıl, hangi hâlde, hangi zamanda nasıl yaşıyorsa; hatta yaşamıyorsa yaşamasın...Gitsin uzaklara, hem de çok uzaklara... Bütün bu yükler de benim omuzlarımda... ufacık bir boşluk bulsam hemen kaçacağım ama yok... Fakat belki...tek bir yer... olay...durum... yastık altında bir yerde....iğne ucu kadar... olsun...denemekte fayda var... yoksa ölüm en rahat şey...bunun karşısında.....

6/1/1

Neredeyim, ne hâldeyim bilmiyorum. Bütün o boşluk da benimle geldi... geldi... Yıllar önceki boşluğuma döndüm, fâniliğe, üstümdeki küllerle... Bütün o rahattan sonra bu doluluğa alışamam. Ama belki burada, ondan kaçarak bir yaşam sürebilirim. Ufak bir barakadayım sanırım. Kimim ben bilmiyorum artık. O kadar uzun zaman oldu ki burası... İlginç bir yer. Burada, bu umutsuz, hayalsiz yerde bana tek tanıdık olan şey ayna. Bakıyorum devamlı o boşluğa... dönme hayaliyle... Diğer şeylerin hepsi boş...Bir de soba var tabii, yol arkadaşım, tüm yanmışlığıyla, külleriyle...

Uzun zaman sonra barakadan dışarı attım kendimi, alışmak, tutmak, tutunmak için. Çevrede o kadar çok ses var ki ilk başta zor oldu ama üstesinden gelebilirim sanırım. Çok çok uzun; Âdem'den de önceki zamandan da önce, öncelerin öncesinde kalan hatıralarım var sonuçta... İnsanlar var, yiyecek veren, deli olarak bakan...Hâlbuki hiçbir şeyden haberleri yok...hem de hiçbir şeyden...
...Hissediyorum...geliyor...

7/1/1

...Kül...Biraz kül, biraz duman... buradayım işte...Başka bir yer...Bir yuva sanki. Her yer, her şey kırmızı, kan kırmızısı. Barakanın dışında kan nehri akıyor. Dışarı çıkamıyorum, çıkmak istemiyorum...Ölmek istiyorum, sadece ölmek... İster acı bir şekilde ister acısız. Öldürün beni... Ölmek bu dünyadaki en güzel şey...O dışarıda, bekliyor. Yanında farklı varlıklar, hiçbir yerde olmayan, yaratılmamış, yaratılmamış, yanlış yaratılmış varlıklar...Hepsi bana bakıyor, pür dikkat, tüm ihtişamlarıyla ve bolca neşeyle... Buradan kurtulmak artık mümkün mü bilmiyorum... Zihnim, bu devirden çok uzakta...İçeride...Kül... doku...m...

?/?/?

Zihnim düşünmüyor.... Bunları yazabildim aklım elverdiğince. Geçmiş düşünmeye çalıştım. Pişmanlıklarımı, hüznlerimi, sevinçlerimi; tüm o tecrübeler, tüm o yaşanmışlık... Kan nehri...akıyor...Dışarıdalar, konuşuyorlar...düşünüyorum... düşünmüyorum.... İstiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum...bilmek istiyorum... istemiyorum tüm gerçekliğimle... Gerçek yok. Ne kadar zamandır buradayım?

Bunları yazıyor muyum bilmiyorum. Zaman ve mekân benim için çöpe atılacak kırık oyuncaklardan birisi oldu artık... Konuşmalar çoğaldı... Her yerden her bir ses her bir ağızdan her bir şekilde geliyor...Bir zaman sonra artık tek bir kelime...tek çözüm...tek bir anlayış...tek bir zihin....Kıtmir....çok büyük...Yedi baş... her birinde yedi göz, yedi kulak, yedi burun, yedi ağız, yedi dudak... var, orada...bana bakıyor... görüyor, duyuyor...arzuluyor...az kaldı, çok az, tek bir milisaniye... diğer altı da gelecek...bu daha başlangıç...uykudan uyanma vakti...Yazmam lâzım...kül... küle dokunma....dokun.

1/1/1

Günlerden Pazar ertesi...

VEDANIN GÖLGESİ

Ethan, mezarın önünde durduğunda rüzgâr yüzüne hafifçe vurdu. Soğuk ve sessiz bir karanlık içinde, gece onu yargılar gibiydi. Cenazeye gitmemiş olmanın ağırlığı, gün boyunca omuzlarında ezici bir yük gibi duruyordu. Sınavları ve şehir telaşı bahaneydi, gerçekte duyduğu suçluluk, aklını kemiriyordu.

Çocukken Gabriel'le düşledikleri üniversite planı, zihninde dönüp duruyordu. Birlikte kazanacak, üniversiteye birlikte adım atacaktı. Ama Ethan kazanmış, prestijli bir üniversiteye gitmiş, Gabriel ise kazanamamıştı. Aralarındaki sıkı bağ, zamanla birbirlerinden uzaklaştıkları lanetli bir gölgeye dönüşmüştü.

Ethan cebinden şişeyi çıkardı, küçük bir yudum aldı. Viski boğazında acı bir tat bıraktı, elleri hafifçe titredi. Şişeyi mezar taşının yanına koydu, dizlerinin üstüne çöktü ve parmak uçlarıyla toprağa dokundu. Her temas kayıp zamanı hatırlatıyor, geçmişin ağırlığını omuzlarına bindiriyordu.

“Keşke daha fazla zaman geçirebilseydik... Keşke ona veda etme şansım olsaydı... Telafi etmem gereken çok şey vardı...” Fısıldadı, sesi rüzgârla birlikte taşların arasında kayboldu. Gözlerinden süzülen birkaç damla yaş toprağa karıştı. Çocukluk hatıraları zihninde canlandı: parkta koşarken birbirlerine verdikleri sözler, sırları ve sessiz anlaşmaları, birlikte geçirdikleri kısacık ama değerli zaman.

Her biri tamamlanmamış bir hayatın eksik parçalarıydı.

Omuzları titredi, başını ellerinin üzerine koydu. Mezarlığın sessizliği ve taşların soğukluğu içinde yalnızlığını hissetti. Derin bir nefes aldı, şişeyi cebine geri koydu ve mezarlığın taş döşeli yolundan ağır adımlarla uzaklaştı. Arkasında bıraktığı mezar ve pişmanlık, gecenin sessizliğiyle birlikte onunla yürüyordu.

Toprağa karışan gözyaşları, Gabriel'in sessiz dünyasında yankılandı. Binlerce küçük damla, onun ruhuna dokundu; hatırladığı her ânın ağırlığıyla sarsıldı.

Meleklerin sessiz bakışı altında, Gabriel, bir anda kendini varlığının ötesinde hissetti ve gözlerini açtı. Dünya hâlâ uzaktaydı, ama Ethan'ın dileği, onun bir zamanlar sahip olduğu bağı hatırlattı.

Gabriel'in öfke ve kırgınlığı derindi. Yalnız bırakılmıştı, Ethan'ın tercihiyle geride kalmıştı. Binlerce ânın birikimi, boşlukta bir kıvılcım gibi patladı. Melekler ona bir gün boyunca dünyaya dönüp, Ethan ile vedalaşma şansı verdiğinde Gabriel bunu hafif bir gülümsemeyle karşıladı ama niyeti beklenenin çok ötesindeydi. Bu bir vedalaşma değildi. Bu bir hesaplaşmaydı. Ethan'ı suçluyordu. Yıllarca uzaklaşmalarının ve hayatlarının farklı yönlere savrulmasının tek sorumlusu olarak onu görüyordu. "Beni yalnız bıraktın," dedi karanlığa. "Ve şimdi öleceksin... Ölümünü seninle birlikte yaşamak istiyorum."

Melekler onu uyardı; affetmekle cezalandırmak arasındaki çizgi inceydi. Ama Gabriel'in karanlığa gömülmüş zihni onları duymuyordu.

Parlak ışıklar ve sıcak bir esinti arasında Gabriel'in varlığı dünya ile birleşmeye başladı. Ethan'ın tanıdığı arkadaş değil, öfkeli ve karanlık bir varlık olarak geliyordu. Kendi hisleri ve öfkesinin birleşimi onu korkutucu bir güce dönüştürüyordu. Gözlerini kapattı, nefesini derinleştirdi ve kendini dünyaya bırakmaya hazırlandı. Her bir hücrelerinde, geçmişin kırıklıkları ve kayıpların ağırlığı vardı. Bu sefer geri dönüş, bir dilek değil, bir hesaplaşmaydı.

Ethan, eve yürürken gecenin sessizliği ağırlaşmıştı. Hava sıcak olmasına rağmen nefesi buharlaşıyor, sokak sanki görünmez bir el tarafından soğutuluyordu. Lambalar titriyor, ışıklar hastalıklı bir nefes gibi inip çıkıyordu. Kendi gölgesine bakarken yanında ikinci bir silüet belirdi: Uzun, eğri ve gecikmiş.

Bir adım attı. Kendi gölgesinin hareketinde bir anormallik yoktu. Ama diğeri... O gölge, geç kalmıştı. İnsan gibi değildi, canlı gibi hiç değildi.

Arkasına baktı. Sokak boştu. Ama gölge hâlâ oradaydı. Kaynağı olmayan bir şekil, kıpırdayarak ona yaklaşıyordu. "Bu gerçek değil..." dedi. Gölge aniden uzadı, büküldü ve bir anlığına çürük yüzlü, çukur gözlü bir şekle dönüştü. Ethan geri fırladı ve koşmaya başladı. Apartmanın kapısı aralıktı. Normalde kendi kendine kapanan kapı, bu gece sanki onu bekliyordu. Ethan yaklaşınca çıtırtıyla biraz daha açıldı. İçeriden mezarlığın o ürpertici soğuğu geldi.

Koridora adım atınca ışıklar söndü. Duvar boyunca bir sürtünme sesi yükseldi. Tıpkı, derisi hasar görmüş bir elin sürtünmesi gibiydi. Ethan merdivenlere yöneldi. Üst kattan aşağı doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Bir adım, duraklama, sonra bir adım daha... Ama ses hafifti, boş bir beden yürüyormuş gibiydi. "Kim var orada?" diye bağırdı. Sessizlik. Sonra fısıltı. "Beni çağırдың." Ses, merdiven boşluğunun her yerinden aynı anda geldi; Gabriel'in sesi binlerce yankıya dönüşmüş, boğulmuş ruhlarla karışmıştı.

Ethan, evinin kapısına ulaştı ve anahtarı düşürdü. Eğildiğinde ayaklarının dibine bir damla düştü. Tavanın her yerinden bir şey sızıyordu, su değildi. Mezar toprağı kokuyordu. Doğrulduğu anda kapı kendiliğinden açıldı. Karanlığın içinde biri duruyordu. Gabriel... Ama Ethan'ın tanıdığı Gabriel değildi. Omuzları yerinden kaymış, göğsü çökmüş, yüzü yamulmuştu. Teninin bazı yerleri canlı, bazı yerleri mezarda küflenmiş gibiydi. Göz bebekleri siyah girdaplara dönüşmüş, içlerinde kırılmış anılar çırpınıyordu.

Gabriel konuştu, çene kemiğı hafifçe kaydı. "Beni özledin mi?" Ses hem ağzından hem Ethan'ın kafasının içinden geliyordu.

"Gabriel... ne oldu sana?" diye fısıldadı Ethan. Gabriel'in dudakları gerildi; gülümsemesi insan gibi değildi, çok geniş ve kasıntılıydı. "Beni yalnız bıraktın,"

Arkasındaki gölge fırladı, duvarlara yayıldı, tavana tırmandı. Karanlık kıvrıldıkça damarlar beliriyor, nefes alır gibi kasılıyordu. "Şimdi sıra sende."

Koridorun ışıkları aynı anda patladı. Daireye lanetli bir karanlık çöktü. Gabriel'in gölgesi, bir hayvan gibi Ethan'a sıçradı. Ethan tavana çarptırılmış gibi asılı dururken Gabriel'in beden olmaktan çıkmış şekli belirmeye başladı: o artık, nefretin şekil almış hâliydi. Boynu hafif yana kaymış, çenesi olması gerekenden daha geniş açılmıştı; konuşmak için değil, yutmak için tasarlanmış gibiydi.

Gözlerinde iris yoktu, ışığı emip geri kusan bozuk bir parlama vardı. Gabriel'in gölgesi duvarlardan taş gibi sökülüp Ethan'ın üzerine kapandı.

Gölgeler dağıldığında Gabriel, tavanda asılı Ethan'la yüz yüzeydi. "Kaçmayı hep iyi becerdin," dedi; sesi, iki metal yüzeyin sürtünmesi gibi uğultulu bir tını taşıyordu. "Ama bu sefer gidecek yerin yok."

Ethan bir şey söylemek istedi ama boğazındaki soğuk baskı nefesini bıçak gibi kesti. Gabriel'in yüzü Ethan'a birkaç santim yaklaştı. Çürümüş et kokusundan çok daha kötüsüydü aldığı koku...

Bir anda Gabriel'in kolu ikiye ayrıldı. Sanki eti içten bir şey yırtıyormuş gibi kolu iki farklı gölge uzantısına bölündü, her biri bağımsız hareket ediyordu. Karanlık uzantılar, tavanda asılı duran Ethan'ın kollarına sarıldı. Tırnak yoktu ama sıkıştığı yerde et, kemikten ayrılıyormuş gibi acı veriyordu. Ethan ilk gerçek çığlığını attı. Gabriel gülümsedi. Yüzündeki yarık, gülümsemek için değil, derinleşmek için açılıyordu. "Sesini özlemişim."

Ethan'ın vücudu aniden aşağı çekildi. Tavandan düşmek üzereyken gölgeler onu havada yakaladı, hızını kesmeden ters açıyla duvara çarptı. Kemiklerinde bir şeyler esnedi, bazı şeyler koptu. Gabriel elini kaldırdı. Basit bir işaret parmağı hareketi... Ethan'ın kaburgaları, içeriden bir güç tarafından tek tek kırıldı. Ses odada yankılandı... "Sen beni geride bıraktın," dedi.

Kelimeleri Ethan'ın derisinin altına işliyormuş gibi ağırdı.

“Şimdi ben de seni... dünyanın geri kalanından koparıyorum.”

Gabriel, gölge uzantılarından birini Ethan'ın çenesinin altına soktu. Ethan'ın başı kontrolsüzce yukarı kalktı. “Bana bak.”

Gabriel'in diğer kolu da ikiye ayrıldı. Artık toplam dört gölge uzantısı Ethan'ın üzerine düşüyordu ve hepsi aynı anda içeri girdi: göğsüne, midesine, kaburga aralarına. Ethan'ın çılgıncı boğazının içinde bastırıldı. Gabriel onu duvara bastırırken gölgeler, Ethan'ın iç organlarını tek tek sardı. Sanki Ethan'ı öldürmekten çok, yavaş ve kaçınılmaz bir şekilde dünyadan söküyordu. Duvar gölgeyle boyandı.

Ethan'ın gözleri bir an kendi yansımasını gördü: yarım kalmış bir hayatın parçalanmış son hâliydi.

Gabriel fısıldadı: “Artık yalnız bırakılmayacağım...” Gölgeler bir anda geri çekildi. Ethan'ın bedeni yere düştü. Bir çuval gibi, cansız ve ağır. Gabriel yavaşça geri çekildi, gözleri son kez Ethan'ın gözleriyle buluştu.

“Bu... veda değildi.”

Tüm gölgeler ışığı yutarak geri çekildi. Gabriel, dünyaya açılan yarık kapanırken karanlığa karıştı. Arkasında sadece kan, tavanı bükülmüş bir oda ve nefessiz bir beden bırakarak.

SAAT ÜÇ ON ÜÇ

Londra'nın tekinsiz kasabası, sisin içinde kaybolmuştu. Tepede rüzgârın dilini bilenlerin "Ölü Taşlar Evi" dediği yapı, çürümüş bir iskelet gibi hâlâ ayaktaydı. Taş duvarları, küf ve kan kokuyordu; çatısı eğrilmiş, gökyüzüne uzanan bacası, susturulmuş bir çığlık gibiydi. Evin çevresini saran, yerel halkın örümcek zambağı adını verdiği o garip mor çiçeklerin zehirli kokusu, rüzgârla kasabaya taşınıyor, geceleri huzursuz fısıltılara dönüşüyordu.

Kimsenin kiralamaya cesaret edemediği, adını dahi fısıldamaktan çekindiği o evi ben tuttum. Adım Orhan. Bir beste yazarıyım. Yeni eserim için yalnızlığa ve mutlak sessizliğe ihtiyacım vardı. Ne var ki bu evde sessizlik bile konuşuyordu. Gözlerim evin ürkütücü ihtişamına takılı kaldı; tozlu avizelerden sarkmış örümcek ağları, ahşap zemindeki çizikler ve duvarlardaki solmuş tablolar... Her biri, kendi hikâyesini fısıldıyor gibiydi.

Bu malikâne, yüzyıllardır süregelen lanetli bir geçmişe sahipti. Yıllar önce burada yaşamış olan Papaz Arguni ve karısı Aldona'nın korkunç sonu, kasabada dilden dile dolanan bir efsaneye dönüşmüştü. "Aynalı Oda" dedikleri bir yerde, ikisi de açıklanamaz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Söylentilere göre o aynaya bakan herkes, kendi karanlık yansımasıyla karşılaşır bir daha asla geri dönemiyordu. O günden sonra buraya gelen hiç kimse uzun süre kalamamış; bazılarının akıbeti, akıl hastanesi olmuştu. *Evin içinde bir şey var, düşüncesi, örümcek zambağının kokusu gibi kasabanın her köşesine sinmişti.*

İlk gece, duvarlardaki çıtırtılar yalnızca eski bir evin gürültüsü değildi. Ritmikleşiyor, bozuk bir melodinin yankılarına dönüşüyordu. Sanki görünmeyen bir orkestra duvarların içinde, benim için bir ölüm marşı çalıyordu.

İkinci gece, ses, şekil değiştirmişti. Şöminenin içinden geldiğini sandığım keskin bir mırıltıydı. Kulaklarımı kapadım, başımı yastığa gömdüm ama o ses, içimden geliyordu. “Orhan... Orhan...” İnce, tiz bir tınıydı; uyarıcı değil, uyandırıcıydı. Biri beni itmişçesine yatağımdan fırladım. Ayaklarım soğuk ahşap zemine her değdiğinde, odanın derinliklerinden ince, kısık bir kahkaha yükseliyordu. Sanki ev, benim çaresizliğime gülüyordu.

Üçüncü gece, ev artık sessizliğin ötesine geçmişti. Karanlık, her köşeden üzerime doğru eğiliyor gibiydi. Duvardaki tabloların gözleri üzerimdeydi. Fırça darbeleriyle çizilmiş yüzler hareket ediyor ve bana bakıyordu. Bir tablodaki papazın karısı Aldona'nın gözleri, derin bir korku ve acıyla bana kilitlenmişti. Piyanoya yaklaşamıyordum. Tuşlar kendi kendine, Aldona'nın intihar etmeden önce çaldığı melodiyi boğuk bir şekilde çalıyordu. Notalar havada asılı kalıyor, ruhuma sızıyor, beni zehirliyordu. Ve o oda...

Evin tüm kapıları kilitliydi ama biri, koridorun en sonunda, çürümüş halıların bittiği yerde, diğerlerinden farklıydı. Simsiyah bir kapı. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Kapı tam ortasından paslı ve kalın bir zincirle sıkıca bağlanmıştı. Zincirin pası, kapının yüzeyinde gözyaşı gibi akmış ve solmuş, kana bulanmış kara harflerle kazınmıştı: “Sakın Açma...” Bu yazı, beni içeri çağıran bir lanet gibiydi.

Dördüncü gece, aynaya baktım.

Göz altlarım morarmış, yüzüm tanımadığım birine dönüşmüştü. Gözlerimdeki yorgunluk, ruhumdaki ağırlığın bir yansımasıydı. Saçlarım beyazlamaya başlamış, cildim solmuştu. Sanki her geçen gün, o evin bir parçası oluyordum.

Beşinci gece, dayanamayıp yataktan kalktım. Ayaklarım çıplaktı, tahta döşeme kemiklerime kadar işleyen bir soğuklukla titreşiyordu. Rüzgâr dışarıdan değil, evin içinden esiyordu, ruhumun derinliklerine işleyen uğultusuyla. Kapının önüne geldiğimde, bir güç beni paslı zinciri açmaya itti. Zincir gıcırdayarak yere düştü. İçeriden dışarıya doğru yayılan çürük metal kokusu ile kan kokusu midemi bulandırdı. Derinden gelen bir sesle irkildim: “Yürü...”

İçerisi boş değildi. Karşı duvarda dev bir ayna vardı. Yüzeyi dalgalanıyor, karanlığa bakarken göz bebeklerim büyüyordu. Aynadaki ışık hiç yansımadan, doğrudan içime işliyordu. Siyah görüntü gittikçe büyüyordu. Bir anda aynanın içinde kendimi gördüm. Ama o ben değildim. Yansıyan figür çarpık, derisi pul pul dökülüyor, gözleri kızıl bir alevle yanıyordu. Dudaklarında bana ait olmayan, acımasız bir gülümseme vardı. Arkasında Papaz Arguni ve Aldona'nın gölgeleri belirmişti, onlar da bu aynanın bir parçası olmuşlardı.

Aynadaki o şey, başını eğdi. Dehşet verici gülümsemesi daha da büyüdü. “Ne çok bekledik seni Orhan,” dedi. Sesi, binlerce ruhun aynı anda çıkardığı fısıltı gibiydi, kulaklarıma işkence ediyordu.

“Sen... ben misin?” diye fısıldadım. Sesim boğazımda düğümlenmişti.

“Ben bundan sonra senim, Orhan. Uykunun derininde bastırдыңın korkunun ta kendisiyim. Bu ev, seni benim için çağırdı.”

Aynadaki varlık bir adım attı. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Kalbim durmuş gibiydi, atışını hissedemiyordum. Kulağымda çığlık yankılanıyordu. Aynadaki ben, içeriden dışarıya doğru buharlaşmaya başladı. Camın yüzeyi sıvılaştı, bana doğru akmaya başladı. Çürümüş kan ve pas kokusu tüm odayı sardı. Geri çekildim, kaçmak istedim ama bacaklarım felç olmuştu.

Kapı... kendi kendine gıcırdayarak kapandı. Zincir bu kez içeriden geçti. Ben o odaya, o aynaya, o lanete hapsedilmişim. Aynadan çıkan gölge üzerime eğildi. Çığlık atmak istedim, sesim yoktu.

Gözlerim yuvalarından fırlamış gibiydi. Derim ise buz gibi... Sanki içimdeki tüm sıcaklık çekilmişti. Nefesim tersine döndü, boğazıma takıldı. O an, kendi ruhumun bedenimi terk edişini izliyordum. Burada saat hep 03.13'tü... Kapının üzerinde paslı bir yazı belirdi: “Ne olursa olsun, 03.13'te uyanma.”

Ev hâlâ orada. Kiralık. Sessiz. Ama aynanın önünde, bir zamanlar benim durduğum yerde bir sandalye var. Ve her gece 03.13'te aynı ses duyuluyor, evin derinliklerinden yankılanarak: Tık. Tık. Tık. Ve dışarıda, kasabanın örümcek zambağı kokan sisli sokaklarında, bana benzeyen ama ben olmayan biri hâlâ kapının ardında. Gülümsüyor.

MERDİVEN

*Buket Atalan/ Ejderha Geldi
Hasan Alkan/ Günah Yiyen
Furkan Yıldız/ Soğuk Rüzgâr*

EJDERHA GELDİ

Dönüşümümün tamamlanmasına çok az kalmıştı. Bu işe Richard ile başlamıştık fakat o beni yarı yolda bırakıp sıradan hayatına devam etmeye karar verdi. Bense insanlardan güçlü olmak istiyordum, insan ırkı çok zayıftı. Yaşayacağım yetmiş bilemedin seksen yılı, boş, dünyevi umutlarla tüketemezdim. Bu yüzden Doktor Emily'nin çalışma grubuna katılmaya karar verdim.

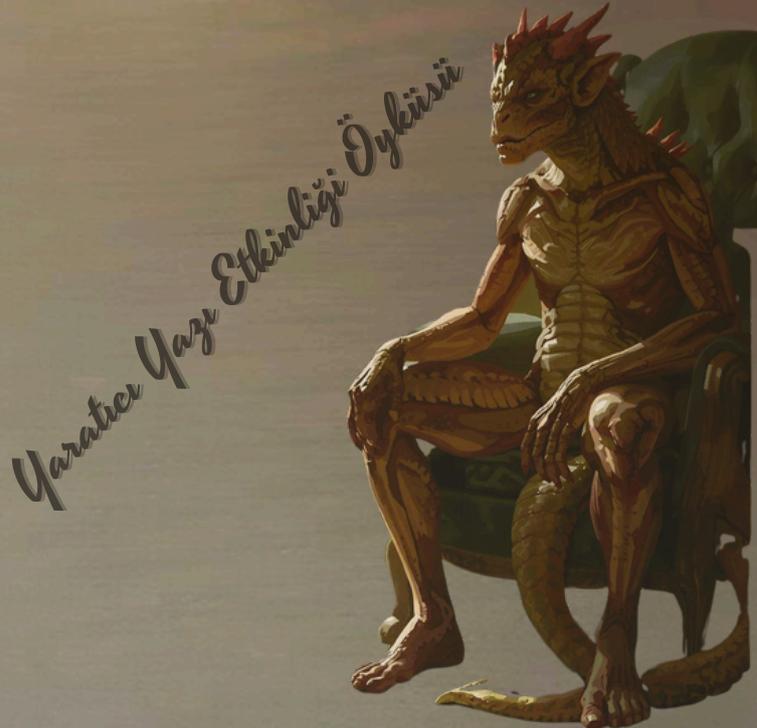
Orada Richard ile tanıştık. Başta ideallerimiz aynıydı: Yarı insan, yarı ejderha olmak. En büyük dönüşüm ilk beş yılda sağlanıyordu. Bu beş yıl hem ruhta hem bedende acı verici dönüşümler yaşanıyordu. Gözlerde ve çene yapısında gözle görülür büyüme, kulak kepçesinin sivrileşmesi, sonrasında ise oluşacak büyük bir ağız. Göz ve ağız önemliydi ejderha ruhu için. Zira gerekli durumlarda ikisinden de ateş püskürtmek rutin bir alışkanlık hâline gelmeliydi.

Dediğim gibi Richard beni yalnız bıraktı. Ben de kalan beş yılda gruba Beatris ile katılmaya karar verdim. Fakat sekizinci yılın başında Beatris'te esrarengiz şeyler gözlemlemeye başladım. Başlarda, bunların genlerinden kaynaklı olduğunu söyleyip beni yatıştırdı. Sözüm ona, ataları böyle kamplara çok katılmış, o yüzden ejderhavari eğilimleri erken gösterebileceğini söyledi. İnanmıştım. Normalde on yılda tamamlanması gereken program daha sekizinci yılda çatlak vermeye başlamıştı. Beatris'in sesi normalden çok daha fazla kalınlaştı, derisi de öyle.

Gözleri aşırı büyümüş, ağız bir yaratık ağzına dönüşmüştü. Artık derslere gelmekten kaçınmaya başlamıştı. Doktor Emily, onu aradığında hasta olduğunu söylüyor, bir tek benimle görüşmeyi kabul ediyordu. Bunun nedenini sonra anladım.

Çalışmalara başlayalı sekiz yıl iki ay olmuştu. Bir gece beni yanına çağırdı. Geldiğimde evin kapısını aralıktı. Normalde olan bir şey değildi bu. Seslendim, "Beatris" Ses gelmedi. Kapıyı ittim hafifçe, kapının gıcırdayan sesi sanki boşlukta yankılandı. İçeriden Beatris'in sesi duyuldu, "Salona otur geliyorum."

Gelen ses ürkütücüydü. Belki hastalandı dedim kendi kendime. Salondaki tekli koltuklardan birine oturdum ki tekrar aynı rahatsız edici sesi duydum, "Geldin mi?" Evet dememe kalmadı karşımdaydı. Korkuyla irkildim. Karşımda ejderhadan da beter iğrenç bir yaratık vardı. Ezildim, büzüldüm, yok oldum. Çılgınlıklarım boşlukta hapsoldü.

GÜNAH YİYEN

Adam yavaşça gözlerini araladı. Saatler süren, ağır bir uykudan yeni uyanıyormuş gibi hissetti. Karanlığa alışmaya çalışan gözlerini hızlı hızlı kırptı. Karşısındaki duvarda bir hareketlilik hissetti. Gözlerini bir süre kapattı. Sonra tekrar açtı. Duvardaki silüet yine hareket etti.

Geri geri sürünerek arkasındaki duvara yaslandı. İki eliyle ağzını sıkıca kapattı. Çığlık atıp dikkati üzerine çekmek istemiyordu. Silüet çevik bir hareketle yere indi. Elleri ve ayakları üzerinde emekleyerek adama yaklaştı. Adam yaratığı hayal meyal seçebiliyordu. Yaratık büyük kanatlarını açarak usulca ilerlemeye devam etti. Az önceki çevikliğinden eser yoktu. Adamın yanında durdu. Çürümüş et ve yanmış kemik kokan sıcak nefesi, adamın yüzünü yaladı.

Bir pençe yavaşça adamın göğsüne değdi, deriyi çizdi, kan sızdı. Acı, keskin ama derindi. Adam, kaçıracağı gözlerini kapadı. Dayanamadı, derin bir çığlık attı. Çığlık yaratığı öfkelenirdi.

“Sen ne ilk ne de sonucusun,” dedi yaratık, hırıltılı ve güçlü bir sesle taşları titretti. "Sizin kanınızla doğdum. Her türlü günahla beslendim. Büyüdüm,” Parmaklarından kan damlayan pençesini ağzına doğru yaklaştırdı. Islak diliyle kanı yaladı. “Ama sizin aksinize onların hepsi masumdu. Adamlar, kadınlar, çocuklar...” Tıslayarak devam etti: “O çocuk da masumdu, sen onu öldürmeden önce!”

Oda, kırık camlardan sızan sabahın ilk ışığıyla doluydu; güneş, yoğun bulutları aralayarak odaya girmeye çalışıyordu. Canavar, adamın boynuna uzandı. Dokunuşuyla damarlar şişti; kan, dışarı çekilmeye başladı. Adam çığlık attı. Vücudu kuruyor, derisi çatlıyor, kemikleri çıplaklaşıyordu. “Sizin gibi parazitlerin kanlarını emerim, ruhlarını hapsederim.”

Vücudu sertleşiyor, kolları taş gibi ağırlaşıyordu. Kurumaya başlayan bedeninin içinde hapsolmayı beklerken, uzaklardan gelen ayak seslerini duydu. İki kişi, hızlı adımlarla taş koridorda kendine doğru yaklaşıyordu. Adam umutlandı. Bir telsiz cızırdadı:

“Amirim, şikâyet üzerine çığlıkların duyulduğu yere geldik. Burada kıvılcık bir yaratık heykeli var, bir de yanında mermerden, dua eden adam heykeli. Birileri şaka yapmış galiba. Tamam efendim, geri dönüyoruz.”

SOĞUK RÜZGÂR

Dolunayın ışığı, porsuk ağaçlarının verdiği kırmızı meyveli dallarının arasından süzülüp Mathias'ın gittikçe taşa dönüşen yüzüne vuruyordu. Fazla zamanı yoktu. Ormanın çıkışında gördüğü kilisenin görkemi, onu dehşete düşürmüştü. Üç metreyi bulan, pıhtılaşmış kan rengindeki ahşap kapıya güvensiz adımlarla yaklaştı. Kilisenin penceresinden kafasını uzattığında, nartekste yanan birkaç mum ışığından başka bir şey göremedi. Kapıyı, yara bere içindeki eliyle yavaşça açarken, kapının gıcirtısı kemiklerini çatlatacak kadar gerdi onu.

İçeri adımını atmasıyla soğuk bir rüzgârın dışarı kaçmaya çalıştığını hissetmesi bir oldu. İlerledikçe, yan neflerin üstündeki kolonlarda mum ışığına benzer ışıkların çifter çifter yandığını gördü. Ormandaki vahşi dikenleri parçalayan ayaklarının acısına aldırış etmeden, gözlerini kapatıp tüm gücüyle apsise kadar koşmaya başladı. Beş adım, on adım derken kilise sırasına çarpıp yere yığıldı. Sağ bacağına göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen, akmaya başlayan kanın sıcaklığını hissediyordu.

Sürünerek apsisin arkasındaki gizli merdivenlere ulaşmayı denemekten başka çaresi yoktu. Akan kan, sürünmesini kolaylaştırmasına rağmen ölümünü hızlandırdığının farkında değildi. Mumlar gitgide çoğalıyordu sanki. Dar bir girişi olan dik merdivenlerin ilk basamağına adımını atmasıyla beraber ensesinde sıcak bir nefes hissetti.

Attığı çığlık kilisede yankılanırken, bacağına ağrısına aldırış etmeden koşmaya başladı. Ağrı yüzünden düşüp dururken iki eliyle destek almaya çalıştığı tuğlalar, elini bıçak gibi kesiyordu.

Ansızın soğuk rüzgârı merdivenlerde hissetti. Hiç olmadığı kadar yakındı. Bir basamak, bir basamak daha derken iki mum, burnunun ucunda yandı ve gittikçe kırmızılaştı. Muma doğru nefes verdiğinde gerçeğin farkına vardı: ulaşmaya çalıştığı kitabın koruyucusu gargoyle. Heykel, bir yumruk kadar büyüyen gözlerini kırpmadan Mathias'ın dehşete düşmüş gözlerine baktı ve hareket etmeye çalışmasıyla beraber keskin pençelerini Mathias'ın yüzüne indirmesi bir oldu. Durmadı; pençesiyle omuzlarını kırarcasına kaptı. Mozaikli camdan Mathias'ı pençelerinin arasına alıp yükseltmeye başladı.

Mathias'ın bilinci tam yerinde değildi. Omuzlarındaki sert pençelerin gevşediğini hissetti. Soğuk rüzgârı son kez hissetti.

Yaratıcı Yazı Etkinliği Öyküsü

